

H I S T O R Y O F L P . T I M

By อาจารย์แก้วสว่าง

พระครูภาวนาภริติ (หลวงปู่ทิม อิสริโก)

หลวงปู่ทิม อิสริโก วัดละหารไร่ จังหวัดระยอง

อดีตเจ้าอาวาส วัดละหารไร่

ลุงสาย แก้วสว่าง

เอกสารตราตั้งการเป็น ไยยวัจกร
วัดละหารไร่ของ นายสาย แก้วสว่าง แต่งตั้ง
โดย พระครูภาวนาภิรัต (หลวงปู่ทิม อิสริ
โก) โดยได้ทำการแต่งตั้งไว้ ณ.วันที่ ๒๓
มกราคม ๒๕๐๘

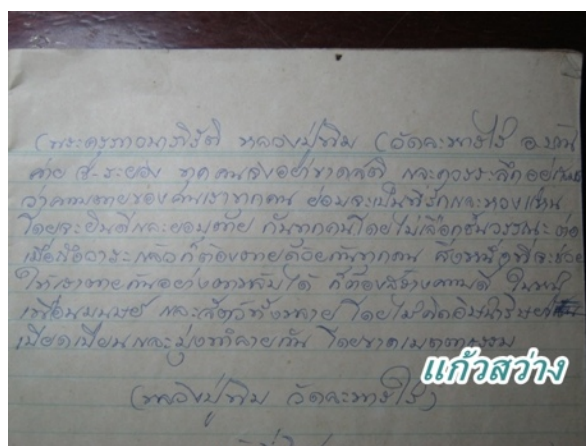

นี่คือภาพวินาทีสุดท้ายแห่งชีวิตของ พระครูภาวนาภิริติ (หลวงปู่ทิม อิสริโก) แห่งวัดละหารไร่ที่ท่านได้ละจากทางโลกนี้ไปเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ รวมอายุได้ ๙๖ ปี

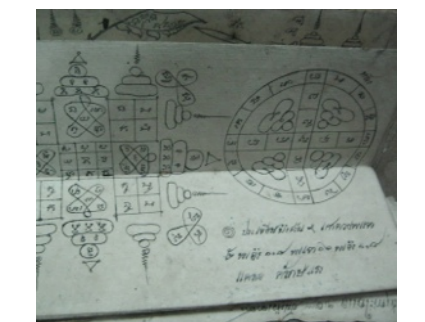
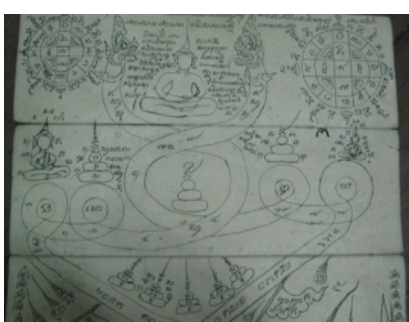
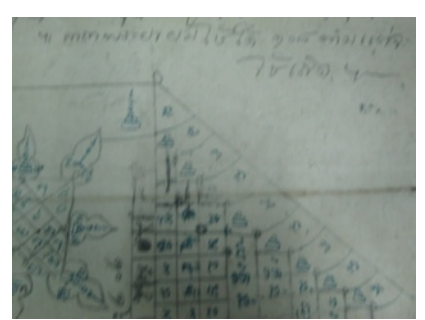
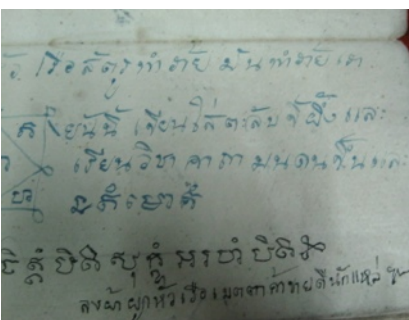
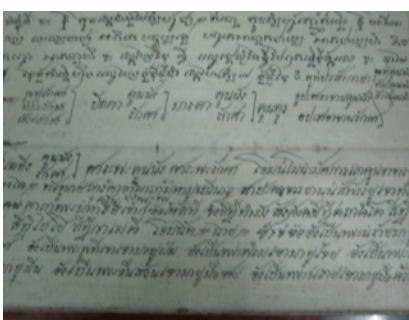
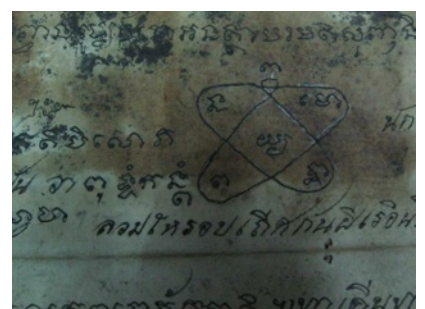
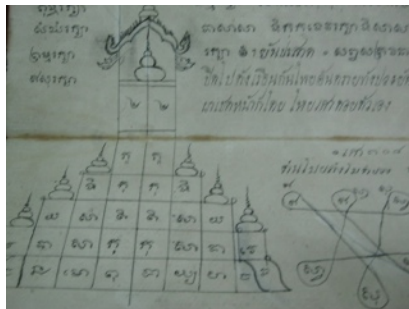
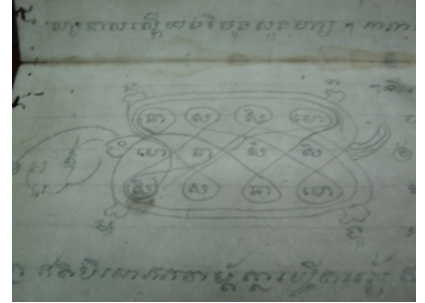
โดยตลอดระยะเวลาที่ท่านทรงได้ดำเนินชีวิตทางสมณเพศบรรพชิตมา ด้วยจริยวัตรอันน่าเลื่อมใสและปฏิบัติที่ดีที่ควรค่าแก่การนับถืออย่างยิ่ง โดยท่านได้ถือหลักครองธรรมและการยึดหลักตามหลักพระพุทธศาสนาที่แน่นอน

ท่านเป็นพระสุปฏิปันโณที่ได้นำหลักธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาใช้เป็นหลักปฏิบัติ เพื่อให้สาธุชนผู้นับถือทั้งหลายมีความ

เลื่อมใสศรัทธาและเชื่อมั่นในหลักธรรมและหลักปฏิบัติที่ได้สืบสานกันมา ตั้งแต่ครั้งพุทธกาล มีหลักคำสอนของท่านที่กล่าวย่ออยู่เสมอแก่ลูกศิษย์ลูกหาและสาธุชนทั้งหลาย ว่า **“ ทุกคนจงอย่าขาดสติ และควรระลึกอยู่เสมอว่าความตายของคนเราทุกคน ย่อมจะเป็นที่รักและหวงแหน โดยจะยินดีและยอมตายโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ต่อเมื่อถึงวาระแล้วก็ต้องตายด้วยกันทุกคน สิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้เราตายกันอย่างตาหลับได้ ก็ต้องสร้างความดีกันในหมู่เพื่อนมนุษย์ และสัตว์ทั้งหลาย โดยไม่คิดอิจฉาริษยาเบียดเบียน และมุ่งทำลายกัน โดยขาดเมตตาธรรม ”** ซึ่ง เป็นบทเขียนบันทึกของนายสาย แก้วสว่าง อดีต ไวยาวัจกรวัดละหารไร่ ที่ท่านได้บันทึกจากใจในกาลยุคสมัยที่ท่านได้ศึกษาเรียนรู้และรับใช้กันมา หลวงปู่ทิมท่านเป็นพระที่หมั่นเพียรในการเรียนรู้กับสรรพวิชาต่างๆและการ บำเพ็ญเพียรธรรม ด้วยความมุ่งมั่นปรารถนาและแรงบันดาลใจที่มีอยู่ สามารถทำให้ท่านประสบเป็นผลสำเร็จ มีคำกล่าวที่ถ่อมตนอยู่เสมอว่า **“ เมื่อจิตถึงท่าน ท่านก็ถึงเรา ”** เป็นคำสอนสั่งของหลวงปู่ท่านเพื่อให้มีใจยึดใ้หมั่นในการปฏิบัติตามหลักธรรม คำสอนและการถือใช้ชีวิตมุงคตต่างๆเพื่อให้เกิดอานุภาพในสิ่งที่เชื่อมั่นกัน และขอให้ทุกคนนั้นจงมีจิตที่มั่นคงในธรรม เพื่อการมีสติในการดำรงชีวิตอย่างมีความหมาย โดยหลักการดำรงสติเพื่อให้ความเชื่อมั่นของชีวิตได้นั้น หลวงปู่ท่านได้ให้คติธรรมแก่ลูกศิษย์ไว้ว่า **“ มะอะอุ ทุกข์ อนิจจัง อนัตตา พุทโธ พุทโธ ”** ซึ่งเป็นคติธรรมที่มีความหมายอย่างแนบแน่นเพื่อการดำรงคงมั่นไว้ในหลักปฏิบัติ ของชีวิต เพื่อให้เป็นหนทางแห่งนิพพานอย่างถูกต้องต่อไป

นี่คือตำราส่วนหนึ่งที่นายสาย แก้วสว่างได้เก็บรักษาไว้ โดยหลวงปู่ทิม อิสริโก ท่านได้ใช้ศึกษาร่ำเรียนและการใช้แบบยันต์อักขระต่างๆ และตำรานี้ถือเป็นต้นกำเนิดของการใช้ยันต์สามและยันต์ห้า ซึ่งเป็นยันต์ประจำตัวของท่านและเกจิอาจารย์แห่งเมืองระยองที่นิยมนำมาใช้ กัน ซึ่งต้นกำเนิดน่าจะคัดลอกมาจากตำราของหลวงปู่สังข์เฒ่า ผมขอเปิดตำราที่หลวงปู่ทิมท่านได้ศึกษาให้ชมกันอย่างคร่าวๆ ครับ

และนี่คือวัตถุมงคลชิ้นเอกของหลวงปู่ทิม อิสริโกแห่งวัดละหารไร่ที่ถือว่าเป็นชิ้นแรกที่สร้างเป็นรูปเหมือนของหลวงปู่ท่านอันทรงคุณค่าที่สร้างไว้เป็นแบบอย่างการถือน้ำมันที่ดีและวัตถุมงคลชิ้นนั้นคือ ลี้อเกิดรูปเหมือนที่กำเนิดสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2500 ซึ่งในครั้งนั้นถือเป็นการถ่ายรูปครั้งแรกในชีวิตของหลวงปู่ โดยถ่ายที่ร้านแสงศิลป์ ระยอง

ซึ่งจุดประสงค์ในการถ่ายรูปครั้งนั้นเพื่อการทำใบสุทธิของท่าน และลี้อเกิดของท่านนั้นสร้างขึ้นมาเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น โดยทางร้านแสงศิลป์ซึ่งมีความเลื่อมใสและศรัทธาได้ทำถวายหลวงปู่โดยนำทองคำ หุ้มด้านหลังไว้เพื่อเป็นเกียรติอนุสรณ์แก่ทางร้าน

จากนั้นหลวงปู่ทิมท่านได้นำลี้อเกิดดังกล่าวนี้มาอธิษฐานจิตเสกในห้วงอนของ ท่านเป็นเวลาหนึ่งพรรษา และได้ลงเหล็กจารกำกับไว้ที่ด้านหลังที่หุ้มทองคำไว้ จากนั้นหลวงปู่ท่านได้มอบให้ไว้กับศิษย์ใกล้ชิดไป ต่อมาลี้อเกิดนี้ก็ได้ตกทอดมายังศิษย์อาวุโสของท่านคือทนายแพรว คงเมือง และในการนี้ผมขอนำภาพลี้อเกิดอันทรงคุณค่านี้มาให้ทุกท่านได้ชมกันครับ.....

นี่คือภาพถ่ายที่ใช้สำหรับติดใบสุทธิของ หลวงปู่ทิมซึ่งเจ้าของเดิมที่เก็บรักษาไว้ก็คือโยมดี๊ด วิเชียรเสนาะ ซึ่งเป็นโยมวัดในยุคสมัยนั้นมาให้ทุกท่านได้ชมกันครับ

ภาพตอนขณะที่หลวงปู่ทิมท่านรับ พัดยศเป็นพระครูภาวนาภิรัต โดยท่านไปประกอบพิธีรับในอุโบสถของวัดป่าประดู่ซึ่งเป็นวัดอารามหลวงเมื่อ ปีพ.ศ.๒๕๐๘ ซึ่งทำให้ชาวบ้านละหารไร่และลูกศิษย์ลูกหาต่างก็ชื่นชมยินดีกันจากนั้นก็ ได้ มีการจัดฉลองงานสมณะศักดิ์ขึ้น และก็เป็นที่มาของการกำเนิดสร้างเหรียญรุ่นแรกหรือรุ่นฉลองสมณะศักดิ์ของ ท่านขึ้นมา

นี่คือพระประธานและพระโมคคัลลาพระสา รินูตรในโบสถ์ไม้เก่าของวัดละหารไร่ ซึ่งถือว่าเป็นพระประธานองค์แรกของวัดที่สร้างขึ้นมา โดยหลวงปู่ทิมและชาวบ้านได้ร่วมแรงร่วมใจกันปั้นจนประสพเป็นผลสำเร็จขึ้นมา ได้ ตามตำนานประวัติเรื่องเล่ากล่าวว่า ปู่แดงซึ่งเป็นโยมวัดในยุคเก่าแก่และปู่พิณกับหมอตัดซึ่งเป็นลูกศิษย์ในยุค แรกๆของหลวงปู่ทิมได้ช่วยกันนำดินเหนียวหรือดินดิบซึ่งนำจะนำมาจากวังสาม พญาหรือบริเวณใกล้เคียงกัน

จากนั้นก็นำมาปั้นกันโดยหลวงปู่ทิมท่านจะปั้นตากแห้งจนสำเร็จเป็นรูป พระพุทธเจ้าหรือพระประธานของวัดขึ้นมา ซึ่งถือว่าเป็นผลงานแห่งความสำเร็จและความภาคภูมิใจของชาวหมู่บ้านละหารไร่ ที่มีพระประธานไว้กราบไหว้และสำหรับพระสงฆ์ทำสังฆกรรมต่างๆของวัดได้

นี่คือบริเวณคลองที่อยู่ติดกับหอฉันท์ ของวัดละหารไร่หรือที่เราเรียกกันว่า วังสามพญา ซึ่งเป็นตำนานที่มีการกล่าวขานกันมาจนถึงทุกวันนี้

โดยกล่าวกันว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวพันกันกับสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชผู้กอบกู้เอกราชของเมืองไทย โดยเมื่อครั้งสมัยนั้นเล่ากันว่าสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชหรืออีกนามหนึ่ง ว่าสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีได้นำไพร่พลยกทัพมาพักที่วัดละหารใหญ่

จากนั้นก็ได้นำช้างของพระเจ้าตากสินและเหล่าช้างม้าต่างๆมาอาบน้ำบริเวณวัง สามพญาแห่งนี้จึงเป็นตำนานเล่าขานมาจนถึงทุกวันนี้ ผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านละหารไร่เล่ากันมาว่า สมัยก่อนบริเวณวังสามพญานั้นมีปลาชุกชุมมากมายและมีน้ำใสเย็นมาก และมีเหตุการณ์อยู่ครั้งหนึ่งหลวงปู่ทิมท่านได้ยี่นึ่งอยู่บริเวณที่ริมหอ ฉันท์ซึ่งติดอยู่กับวังสามพญา หลังจากนั้นหลวงปู่ท่านก็เอามือไปตีดำน้ำนั้นสักพักหนึ่งไม่นานก็มีฝูงปลา มาแหวกว่ายกันบริเวณต่อหน้าหลวงปู่ท่าน และช่วงเวลานั้นเองก็ได้มีตะพาบเผือกตัวใหญ่มาว่ายแหวกท่ามกลางฝูงปลาที่กำลังว่ายกันเต็มไปหมด จากนั้นตะพาบเผือกตัวนั้นก็ได้มาหยุดที่หน้าหลวงปู่ทิม จากนั้นมันก็ได้ยี่นหัวออกมา โดยภายหลังจึงทราบว่าตะพาบตัวดังกล่าวโดนคนใช้ป็นยิงมาจากบริเวณวังไผ่ใกล้ๆ หุ่นหัวตาบุตรซึ่งก็อยู่ไกลจากวัดพอสมควร

และจากนั้นหลวงปู่ทิมท่านก็ได้รักษาตะพาบเผือกตัวนั้นโดยเมื่อใกล้ถึงเวลา เพลตะพาบก็จะว่ายน้ำมาให้หลวงปู่ทิมท่านรักษาและรักษาอยู่ได้ไม่นานแผลก็หาย ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวนี้มันก็เป็นเรื่องแปลกกว่าหลวงปู่ทิมท่านรู้ได้ อย่างไร และมันเป็นเรื่องเล่าที่เกิดขึ้นจริงมาเมื่อ40กว่าปีมาแล้ว

นี่คือตะกรุดยุคแรกของหลวงปู่ทิม อิสริโก แห่งวัดละหารไร่ ตะกรุดในยุคแรกที่หลวงปู่ทิมท่านสร้างขึ้นมานั้น หลวงปู่ท่านจะนำตะกั่วที่อยู่ในวัดมาทุบให้แบนๆจากนั้นก็นำมาจารแล้วม้วนและ ปลูกเสกตามแบบฉบับของท่าน

นายสาย แก้วสว่างท่านเล่าว่าในยุคสมัยก่อนที่วัดละหารไร้นั้นกันดารมาก มีแต่ท้องนาและป่าดง การสร้างวัดอุ้มงคลนั้นจะต้องหาวัสดุตามความนิยมหรือตามธรรมชาติ ซึ่งก่อนสมัยทองแดงหรือเงินนั้นยังไม่มีแพร่หลายกันตามชนบท ส่วนใหญ่ก็จะมีแต่ตะกั่วเท่านั้นที่นิยมและหาง่าย ตะกรุดที่หลวงปู่ทิมท่านทำมานั้นมีกันมาเนิ่นนานแล้ว เพราะนายสายท่านเล่าว่าตะกรุดที่สร้างมาจากตะกั่วทุบนั้นมีมาก่อนที่นายสาย ท่านจะมารับใช้หลวงปู่ทิม แต่เราคงคาดเดาว่าน่าจะสร้างกันมาในช่วงยุคสมัยสงครามโลกครั้งที่2เพราะสมัย นั้นจะสร้างแจกคนที่ไปทหารเพราะต้องออกไปรบทัพจับศึกหรือการเสี่ยงภัยต่างๆ

นายสายท่านยังเล่าอีกว่า ตะกรุดตะกั่วทุบนั้นแต่เดิมหลวงปู่ทิมท่านจะเอาตะกรุดแช่ในโหลน้ำมันงาไว้ เวลาจะมอบให้ใครหลวงปู่ท่านก็จะหยิบตะกรุดที่อยู่ในโหลน้ำมันงานั้นให้ หลวงพ่อเพ่งสาสโนอดีตเจ้าอาวาสวัดละหารใหญ่เวลาท่านสร้างตะกรุดท่านจะให้ชาวบ้านที่ ต้องการนำวัสดุต่างๆ มาเองแล้วหลวงพ่อท่านจะจารแล้วเสกเดี๋ยวนั้นเลย ซึ่งส่วนใหญ่จะมีแต่แผ่นตะกั่วทุบเท่านั้นที่นำมาขึ้น การสร้างตะกรุดสมัยนั้นจะเน้นในเรื่องของการคุ้มครองป้องกันเพื่อความ ปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งสมัยนั้นการเสี่ยงภัยอันตรายต่างๆนั้นย่อมที่จะเกิดขึ้นได้เสมอด้วย ภูมิภาคและสิ่งแวดล้อมที่เกื้อหนุน

การที่จะหาสิ่งยึดเหนี่ยวทางด้านจิตใจหรือวัตถุมงคลที่สามารถป้องกันภัยได้ นั้นเป็นที่ต้องการกันในหมู่ผู้คน เราย้อนเวลาไปเมื่อกว่า 50-60ปีที่แล้ว ความเจริญยังไม่ถึงยังตามบ้านนอกด้วยแล้ว แทบไม่ต้องกล่าวกัน ปู่ย่าตายายที่ต้องลำบากลำบากกว่าจะหากินเลี้ยงชีพนั้นต้องเหนื่อยกันเลือด แทบตากระเด็น ด้วยความยากจนแล้งแค้นที่จะต้องดิ้นรนกันเพื่อความอยู่รอด การหาที่พึ่งทางด้านจิตใจถือเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการดำเนินชีวิตที่ดี การที่จะหาสิ่งยึดเหนี่ยวที่ให้มีผลทางพุทธคุณอย่างเชื่อมั่นนั้น ก็ต้องขึ้นอยู่กับความศรัทธาและการเชื่อมั่นอย่างมีเหตุผล

ผมขอย้อนนำตะกรุดยุคแรกที่ หลวงปู่ทิมท่านได้ตั้งใจทำเพื่อไว้ให้คุ้มครองและป้องกันภัยแก่หมู่ชาวบ้าน และผู้ที่มาขอของดีกับท่าน นายสายท่านเล่าว่าหลวงปู่ทิมท่านจะอธิษฐานจิตเสกที่หัวนอนไว้ประจำทุกคำคืน อยู่เรื่อยไป เมื่อใครมาขอของดีกับท่านๆก็จะหยิบให้คนละดอกเท่านั้น โดยตะกรุดจะแช่อยู่ในโหลน้ำมันงาไว้ ตะกรุดแต่ละดอกจะไม่ใหญ่มากเพียงขนาดครึ่งซัอนนิ้วก็พอ บางดอกก็ยาวเกือบๆขนาดเท่ามวบลูหรือเพราะกะให้แขวนคอหรือพกติดตัวได้ง่าย ตะกรุดแต่ละดอกจะไม่ค่อยมีความสวยงามโดยจะเอาตะกั่วที่อยู่ในวัดมาทุบให้ แบนๆนำมาจารแล้วม้วนหรือเอาปลายมาชิดกัน ตะกรุดของหลวงปู่ทิมชุดนี้สร้างกันมาแต่ครั้งก่อน

นายสายท่านเล่าว่าหลวงปู่ทิมเมื่อท่านเสกวัตถุมงคลใดสำเร็จแล้วจึงนำมาแจก แต่ถ้ายังไม่สำเร็จท่านจะไม่นำมาแจกให้อย่างเด็ดขาด ส่วนพุทธคุณนั้นอยู่ที่การถือให้มั่นและมีใจศรัทธาอย่างแน่วแน่ครับ ด้านล่างคือตะกรุดยุคแรก ส่วนด้านบนคือไม้ข้อฟ้าใบระกาในโบสถ์ไม้เก่าของวัดละหารไร่ครับ

กำเนิดวัดละหารไร่

ย้อน ไปเมื่อประมาณ 200 กว่าปีที่แล้ว ก่อนที่จะมาเป็นวัดละหารไร่จนทุกวันนี้ ดั้งเดิมสมัยก่อนจะเป็นป่าดงดิบหรือบางที่ก็เรียกป่ารกชัฏ ซึ่งสมัยแต่ก่อนจะมีสัตว์ป่ามากมายชุกชุม มีทั้งช้าง เสือ เก้ง กวาง หมูป่าชุกชุม เป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีแม่น้ำลำคลองไหลผ่าน ซึ่งก็มีชาวบ้านบริเวณแถวนั้นที่มีอาชีพทำไร่มาบุกเบิก ถากถางป่า เพื่อมาทำไร่ข้าว สมัยนั้นวัดละหารใหญ่ซึ่งถือว่าเป็นวัดเก่าแก่วัดหนึ่งของเมืองระยองซึ่ง อยู่คนละฟากกับวัดละหารไร่ในปัจจุบันนี้โดยมีแม่น้ำบ้านค่ายไหลผ่านซึ่ง ณ เวลานั้น หลวงปู่สังข์ เฒ่าท่านอยู่วัดละหารใหญ่แห่งนี้ ท่านก็ได้พบพื้นที่

ทางด้านฝั่งคลองด้านตรงข้ามทางทิศเหนือของวัดละหารใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีทำเลดีเหมาะแก่การเพาะปลูกพืชผัก ไว้สำหรับขบฉันในฤดูแล้งและท่านอาจจะสังเกตเห็นว่า สถานที่ที่เป็นป่าดงดิบแห่งนี้ น่าจะเป็นสถานที่เงียบสงบ เหมาะสำหรับนั่งวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งประกอบกับช่วงนั้นเริ่มมีชาวบ้านละแวกใกล้เคียงมาบุกเบิกถากถางป่าเพื่อ มาทำไร่ข้าวหรือไร่ทุ่งข้าว บางที่ก็เรียกทุ่งข้าว ก็แล้วแต่ชาวบ้านจะเรียกกัน จากนั้นหลวงปู่สังข์เฒ่าท่านก็เลยชักชวนพระสงฆ์ที่อยู่ในวัดมาช่วยกัน บุกเบิกถากถางป่าเพื่อที่จะทำการเพาะปลูกพืชผัก แรกเริ่มนั้นหลวงปู่สังข์เฒ่าและพระสงฆ์ที่มาช่วยกันจะช่วยกันปลูกเป็นเพิงสำหรับพักพิงหรือพักเหนื่อยเวลาทำงาน พอถึงเวลาฉันเพลก็กลับไปฉันเพลที่วัดละหารใหญ่หรือบางที่ก็อาจมาฉันเพลที่ สำหรับปลูกเป็นเพิงแห่งนี้ ซึ่งระยะต่อๆมาชาวบ้านที่ไปทำไร่ข้าวในแถบใกล้เคียงและแถวๆบริเวณนั้นมากขึ้น และก็มีชาวบ้านที่เลื่อมใสก็ได้นำอาหารคาวหวานมาถวายเป็นประจำทุกครั้ง ซึ่งต่อๆมาก็เริ่มมีการก่อสร้างจากเดิมเป็นเพิงสำหรับพักพิงจนก่อสร้างมาเป็น ศาลาขนาดย่อมๆขึ้นมา จากการร่วมแรงร่วมใจของพระสงฆ์และชาวบ้านที่มาช่วยกันก่อสร้างขึ้นเรื่อยๆมา จนกระทั่งมาเป็นสำนักสงฆ์ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ซึ่งถือเป็นต้นกำเนิดของวัดละหารไร่ในปัจจุบัน

วัดละหารไร่ซึ่งแต่ก่อนเดิมจะเรียกวัดไร่วาริส่วนมากชาวบ้านจะเรียกติด ปากว่าวัดไร่ ส่วนวัดละหารใหญ่เรียกว่าวัดละหาร ภายหลังจากสร้างเป็นสำนักสงฆ์ละหาร ไร่ กิ่งหนิด ซึ่งเป็นต้นตระกูลดั้งเดิมของกำนันเสถียรซึ่งเป็นอดีตกำนันตำบลละหารไร่ ท่านได้เล่าให้หลวงปู่ทิมฟังว่า สมัยก่อนท่านได้มาบุกเบิกถากถางป่าเพื่อที่จะมาทำไร่ข้าว ซึ่งท่านได้มาบุกเบิกในพื้นที่ติดกับที่หลวงปู่สังข์เฒ่าท่านมาบุกเบิกในดิน แดนแห่งนี้ ซึ่งพื้นที่ที่กิ่งหนิดมาบุกเบิกจะอยู่แถบบริเวณหลังเมรุเดิมของวัดละหารไร่ ไปจนถึงแถวๆบริเวณโรงเรียนของวัดไร่ ซึ่งบริเวณที่ตั้งโรงเรียนในปัจจุบันนี้สมัยก่อนกิ่งหนิดเล่าว่าจะมีต้นพลับ ขนาดใหญ่หลายคนโอบอยู่และมีต้นไม้ใหญ่ๆอยู่อีกหลายต้นและเป็นป่าดงดิบและ บริเวณเดิมที่เป็นวังสามพญาจะมีต้นตะเคียนขนาดใหญ่มากอยู่แถบข้างๆบริเวณวัง สามพญานี้ ส่วนที่เป็นบริเวณหน้าวัดในปัจจุบันนี้จะพื้นที่มาบทั้งหมด กิ่งหนิดท่านเล่าให้หลวงปู่ทิมฟังอีกว่า ตอนที่ท่านมาพบหลวงปู่สังข์เฒ่าซึ่งท่านจะมีลักษณะของท่านตัวเล็กๆแต่ท่าน สามารถยกของที่หนักๆได้อย่างสบายๆทำอะไรจะคล่องแคล่วว่องไวมาก สายตาท่านเหมือนคนดูแต่ท่านใจดีมาก ซึ่งมีอยู่คราวหนึ่งตอนที่มาบุกเบิกแรกๆท่านได้เจอเสือยืนจ้องมาที่ท่าน เพียงท่านพेंงสายตาสบเท่านั้นเสือที่ยืนจ้องมองท่านเป็นต้องเดินหลบหนีไปทันที ปกติท่านจะมีไม้เท้าประจำตัวอยู่อันหนึ่งศักดิ์สิทธิ์มากซึ่งมีลักษณะคล้ายๆ เถาวัลย์ ซึ่งไม้เท้านี้หลวงปู่สังข์เฒ่าสามารถเสกให้เป็นงูได้ พอตั้งเป็นสำนักสงฆ์ละหารไร่ขึ้นช่วงนั้นเริ่มมีผู้คนเข้ามาพักอยู่อาศัย แต่ก็ยังมีเพียงไม่กี่หลังคาเรือน ซึ่งปกติหลวงปู่สังข์เฒ่าจะอยู่ที่สำนักสงฆ์แห่งนี้ของท่านองค์เดียวมาตลอด โดยที่กิ่งหนิดซึ่งมีพื้นที่อยู่ติดกันจะไปมาหาสู่กับหลวงปู่สังข์เฒ่าเสมอ

สำหรับพื้นเพเดิมของหลวงปู่สังข์เฒ่า กังหนิดเล่าว่าท่านชื่อสังข์เป็นคนนามะตุม จังหวัดชลบุรี หลังจากบวชเรียนเสร็จหลวงปู่สังข์ท่านก็ได้ร่ำเรียนวิชาแพทย์แผนโบราณและ วิชาอาคมต่างๆในบ้านนามะตุมแห่งนี้ หลังจากนั้นท่านก็ได้ออกธุดงค์ธรรมาไปร่ำเรียนวิชาจากอีกหลากหลายอาจารย์ จนมาอยู่จำพรรษาที่วัดละหารใหญ่ จากนั้นถึงได้มาบุกเบิกมาตั้งเป็นที่สำนักสงฆ์ละหารไร่แห่งนี้

มีอยู่ครั้งหนึ่ง กังหนิดเล่าว่าหลวงปู่สังข์เฒ่าเรียกตนเข้าไปหาจากนั้นหลวงปู่สังข์เฒ่าท่าน ก็ได้มอบพลอยแดงให้เม็ดหนึ่งมีขนาดใหญ่ประมาณเท่าหัวแม่มือ ซึ่งหลวงปู่สังข์เฒ่าท่านเล่าว่า ท่านได้มาขุดพบที่บริเวณต้นตะเคียนใหญ่ซึ่งอยู่แถวๆบริเวณวังสามพญา จากนั้นท่านก็ได้เก็บไว้ชุนานจนหลวงปู่สังข์เฒ่าท่านได้มอบไว้ให้แก่กังหนิดเก็บรักษาไว้ ซึ่งหลังจากนั้นกังหนิดท่านก็ได้ห่อผ้าติดตัวไว้ประจำตัว และมีอยู่ครั้งหนึ่งกังหนิดท่านได้ไปมีเรื่องกับนักเลงนอกหมู่บ้าน และกังหนิดท่านก็ได้ถูกนักเลงคนนั้นเอาเม็ดดาบฟันหมายจะเอาให้ตาย แต่ผลปรากฏว่าฟันยังไม่เข้า จนนักเลงคนนั้นต้องถอยหนีไป จากนั้นก็ได้สำรวจตัวเองว่าไม่เป็นไรกังหนิดถึงได้รู้ว่าตนเองมีพลอยที่ห่อ ผ้าติดตัวไว้ที่หลวงปู่สังข์เฒ่าท่านมอบให้ติดตัวไว้ ซึ่งภายหลังพลอยเม็ดนี้ก็ได้ตกทอดมาที่กังย่วนซึ่งเป็นบุตรได้เก็บรักษาไว้ ต่อไป

เวลาหลายปีต่อมา ความเจริญเริ่มเข้ามาได้มีชาวบ้านมาตากกางป้าบริเวณใกล้เคียงวัดมากขึ้น ซึ่งชาวบ้านบริเวณนั้นเมื่อเห็นมีพระสงฆ์มาอยู่ พอถึงวันพระชาวบ้านที่เลื่อมใสศรัทธาก็นำภัตตาหารมาถวายเป็นประจำ ครั้นพอเวลาเข้าพรรษาหลวงปู่สังข์เฒ่าก็กลับไปจำพรรษาที่วัดละหารใหญ่ ซึ่งระยะต่อๆมาเมื่อความเจริญเติบโตของหมู่บ้านมากขึ้น ประกอบกับมีชาวบ้านมาอาศัยอยู่มากขึ้น สำนักสงฆ์ละหารไร่แห่งนี้ พอถึงฤดูเข้าพรรษาก็มีพระสงฆ์อุปสมบทใหม่พอใจที่จะจำพรรษาที่สำนักสงฆ์ แห่งนี้ก็เริ่มมีการก่อสร้างกุฏิวิหาร ขึ้นจนมาเป็นวัดละหารไร่ตั้งแต่นั้นมาโดยมีหลวงปู่สังข์เฒ่าเป็นเจ้าอาวาสองค์แรก

หลังจากหลวงปู่สังข์เฒ่าท่านได้มาอยู่ที่วัดละหารไร่แห่งนี้ ท่านก็ได้สงเคราะห์ช่วยเหลือผู้คน และชาวบ้านที่เจ็บไข้ได้ป่วยต่างๆนาๆซึ่ง ในสมัยก่อนจะไม่มีโรงพยาบาล ซึ่งใครเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะไปหาหลวงปู่สังข์เฒ่าซึ่งท่านจะเป็นแพทย์แผนโบราณ ช่วยปิดเป่ารักษาชาวบ้านที่มาหาท่านหรือใครโดนผีเจ้าเข้าสิงหรือโดนของคุณไสยโดนกระทำต่างๆ หลวงปู่สังข์เฒ่าท่านจะช่วยสงเคราะห์ให้ทุกอย่างหายไป และมีอิทธิฤทธิ์เกี่ยวกับหลวงปู่สังข์เฒ่ามีเรื่องเล่าต่อกันมาว่าท่านสามารถ ย่นระยะทางและล่องหนหายตัวได้ ซึ่งสามารถบินเหาะไปถึงเมืองบางปลาสร้อย (ชลบุรี) ได้ ท่านเป็นพระที่เรื่องในวิทยาคมมาก วาจาของท่านศักดิ์สิทธิ์มาก แม้กระทั่งน้ำลายที่ท่านอมถ้าถูกกพื้นจะแตกทันที ซึ่งยอมแสดงให้เห็นว่าสมัยโบราณความเลื่อมใสในวิชาอาคมและไสยศาสตร์ต่างๆ ความเชื่อถ้อย่อมมีอิทธิพลอยู่มาก หลวงปู่สังข์เฒ่าเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถมากเป็นที่เลื่อมใสแก่ผู้คน มากในสมัยนั้น ต่อมาภายหลังเล่ากันว่าท่านมีลูกศิษย์ที่มาร่ำเรียนวิชาจากท่านมีทั้งพระและ พุทธาวาสก็มีทั้งหลวงพ่อดวงค์ วัดดบ้านค่าย หลวงพ่อดำ วัดหนองกระบอก หมอวังซึ่งเป็นฆราวาสชื่อดังสมัยนั้น

หลังจากที่ท่านอยู่วัดละหารไร่ได้หลายปี ประกอบกับท่านมีชื่อเสียงมากในสมัยนั้นและเป็นที่

เคารพนับถือแก่ชาวบ้านและ ประชาชนทั่วไป และท่านได้ปกครองวัดละหารไร่อยู่มาอีกระยะหนึ่ง จากนั้นตามประวัติเล่ากันว่าเจ้าเมืองระยองในสมัยนั้นได้อาราธนานิมนต์หลวงปู่สังข์เฒ่าไปเป็นเจ้าอาวาสและพระอุปัชฌาย์อยู่ที่วัดจันทุคมหรือวัดแก้ง ในอดีตซึ่งปัจจุบันคือโรงพยาบาลระยองซึ่งตอนนั้นตามประวัติเล่าว่าท่านมี ตำแหน่งเป็นพระปลัดสังข์ หลังจากหลวงปู่สังข์เฒ่าท่านได้มาอยู่ที่วัดแก้ง ส่วนที่วัดละหารไร่ นั้นท่านได้มอบหมายให้หลวงพ่อดวงค์เป็นเจ้าอาวาสสืบต่อจาก ท่านต่อไป

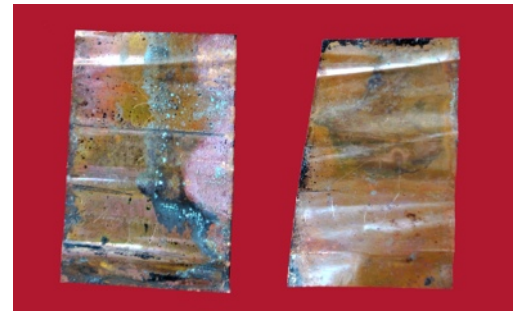
สารานุกรม พระเนื้อขาว...น้ำต้อย เขมเบ้

พระห้าเหลี่ยม จำแนกได้หลายเนื้อครับ แต่ใครจะรู้ว่า พระห้าเหลี่ยมที่มีประสบการณ์มากที่สุดก็คือพิมพ์ลือคทองเหลืองตัวแรง พี่ใหญ่ หนาเตอะ ที่ขนาดร้านขายกรอบ ย่านพระจันทร์ ยังจำได้ ชื่นใจว่า พระนี้มีลักษณะเป็นอย่างไร (ลูกค้าเอามาเข้ากรอบบ่อยๆ) สมาชิกก็เห็นอะไรแปลกๆ มากันก็บ่อย เรื่องเมตตามหาเสน่ห์ก็ไม่มีขาด แต่ภาพรวมของประสบการณ์แบบไม่บอกผ่าน ถือว่า สุดยอด

ต่อมา คือ ที่เราๆ เรียกกันว่า พระห้าเหลี่ยมเนื้อเบา มองลักษณะ ภายนอกแล้ว เหมือนกับพรผง ผสมว่าน มีเอกลักษณ์คือ น้ำหนักเบา แต่ลักษณะพิเศษไม่เบาอย่างชื่อ เป็นที่หมายปองของหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่และก็เป็นที่ทราบกันดีอีกนั่นแหละว่า น้ำต้อยเก็บ (ไว้ใช้เอง) หมด..55

สมาชิกไปลองใช้แล้ว ถึงกับออกปากเป็นเสียงเดียวกันว่า แม่นตามคำบอกผมเองก็ได้ใช้พิมพ์ นี้อยู่ ด้วยประสบการณ์แรกพบ ทำให้ผมสะกิดใจว่ามีอะไรผิดปกติ จึงทดลองใช้ไปสักสองสามวัน เพื่อจะได้สรุปผล สุดท้ายได้ผลเป็นที่แน่ใจ จึงบอกต่อ...ถึงได้ถึงบางอ้อ ว่า "น้ำฟิ่งรู้หรือ ผมนะ สงสัยมานานแล้ว"

ต่อไป พิมพ์ห้าเหลี่ยม หลังตะกรุด ประสพการณ์ อ.วังน้ำ ฟิงมาลงหมาดๆ พิมพ์นี้ นำพิมพ์บล็อกทองเหลืองมากตะกรุดเข้าไปด้วย ซึ่งผมเองก็ได้เคยแผ่ให้ดูแล้ว (หลังจากที่สงสัยมานาน) ประสพการณ์ก็ไม่ต่างจากพิมพ์อื่นๆ ครึบ แต่ด้วยตะกรุดสาริกาคู่ด้านหลังองค์พระ บางท่านผู้มีญาณสัมผัสดีท่านว่า แรงกว่าองค์พระเสียอีก จะเด่นเรื่องเมตตามากๆ แล้วแต่จะอธิฐานใช้ไปในทางใด แต่ถ้าเรื่องเสน่ห์ ตามพิมพ์ข้างบนไม่ทันครับ 55

พิมพ์ห้าเหลี่ยม เมื่อสมัยแรกๆ ผมยังเห็นอยู่ประมาณหลักร้อยกว่าๆ แต่ปัจจุบันหายากมาก แม้แต่ตัวผมเองก็แทบไม่มีเก็บ พิมพ์นี้ส่วนใหญ่นิยมนำไปให้แม่บ้านห้อยกันเป็นส่วนใหญ่ บ้างก็ให้ลูกแม่บ้านของที่บ้านหนึ่งบอกว่าการงานจะรุ่งมาก งานเข้ามาเยอะ แต่เท่าที่เก็บข้อมูลมา จะเหมือนกับพิมพ์ใหญ่ แต่ด้วยขนาดเล็ก จึงเป็นที่นิยมกัน และเรื่องหญิงๆ อีกเช่นกัน

พระพิมพ์คะแนน เมื่อก่อนไม่มีใครสนใจ พอพี่ภู
มากระซิบถึงสรรพคุณจึงทำให้มีเหตุอันตรธานตามพระ
ห้าเหลี่ยมพิมพ์เล็กไป แต่ด้วยจำนวนที่มีไม่ถึงร้อย น่าจะ
ราวๆ 80 ถึงยังงี้ก็เป็นที่รู้จักกันว่าเจ้ากรมพิมพ์นี้ ก็คือ เจ้า
กรม 15 คำ หรือ คุณเตอร์ ร่องๆ ลงมาน่าจะพี่ภู ละครับ

พิมพ์นี้เชื่อว่ามาจากทางเส้นที่จริงๆ ผมจึงลองเอาไป
ให้พรรคพวกทดลองใช้กันดู ผสมกับสมาชิกที่มีโอกาสได้
ไปในยุคแรก จึงสรุปได้ว่า พิมพ์นี้เป็นไปตามคำที่ภูบอก
จริง แต่ไม่แนะนำให้เด็กห้อยครับ....

พิมพ์เศียรโต ด้วยประสบการณ์ที่ทั้งบอกผ่าน
และไม่บอกผ่าน (คนส่วนใหญ่) เพราะพลิกชีวิตคนมามาก
จึงเป็นที่ต้องการของสมาชิกหลายท่านลงสายเคยพูดถึง
พิมพ์นี้ไว้ว่า ชำราชาการ ควรห้อยไว้ แต่ผม..ห้อยเนื้อเบา
เพื่อนสมาชิกมักเล่าประสบการณ์ให้ผมฟังบ่อยมาก จากที่
แย่ กลับมาดี จากที่ตี ก็ดียิ่งขึ้น ใจผมก็อยากให้มาเล่าให้
กันฟังนะครับ ชั่วโม่งนี้ ผมไม่สนใจว่าใครจะมาว่าผมตัน
แล้ว เพราะคงทราบดีว่า ไม่มีประโยชน์อะไร

พิมพ์นี้ห้อยไปไหนมาไหน พวกบอกแก๊งค์
เดียวกัน ผมกลายเป็นคนนอกทันทีแต่ก็ต้องยอมรับว่า
พิมพ์นี้ แทบไม่มีสมาชิกคนใดที่ได้ไปแล้ว ไม่ได้นำมาขึ้น
คอด้วยบารมีที่เป็นรูปเหมือนตัวท่าน และเป็นพิมพ์ที่แกะขึ้น
มาครั้งแรก

ลือคเกต รุ่นแรกของกระทุ้เราครับ
และจะต่อยอดเป็นงานที่จะมาถึงในเร็ววันนี้

ประสบการณ์แบบไม่ต้องบอกผ่าน ผู้ได้บูชาไป รู้สึกได้ว่า " ดี " ตามคำผมกล่าวไว้จริง ครูบาอาจารย์ผู้ปลุกเสกก็ยอมรับ และยกย่องเช่นกัน พวกผมเป็นเพียงคนที่ทำให้สิ่งนี้สำเร็จขึ้นมาได้ แต่ทุกสิ่งนี้ หากไม่ได้ลงสาย ที่เก็บทุกอย่างไว้ และหลวงปู่ที่ได้สร้างสิ่งดี ๆ ไว้ ให้ลูกหลานรุ่นหลัง คงจะไม่มีสิ่งที่เป็นมงคลยิ่งนี้ ไว้ได้ใช้กัน

สารพัดลูกอม จะมีหลายแบบ ตามภูมิปัญญาชาวบ้าน ในการรักษาเนื้อ ถ้าใครมีโอกาสได้บูชาหลายลูกจะสังเกตว่า เนื้อลูกอมก็จะแบบเดียวกับ พระหลายๆ พิมพ์ที่ได้บูชาไป เหตุก็มาจากผงที่เหลือจากการสร้างพระ จึงนำมาปั้นเป็นลูกอม มีห้วงบ้าง ไม่มีห้วงบ้าง ขึ้นอยู่ยุคสมัย

ผู้ที่ได้บูชาไป บอกว่ามักเห็นเด็ก...ผู้หญิง ผู้ชาย แต่..ผมยังไม่เห็นครับ แต่เห็นบ่อยกว่าทุกพิมพ์ที่ได้บูชากันไป ตามสถิติที่ผมเก็บข้อมูลมานะ ด้วยความเป็นเครื่องรางจึงง่ายต่อการบูชา แต่ผมแนะนำให้ห้อยไว้ที่คอ จะดีกว่าพกไว้ตามพวงกุญแจ หรือเอว...ผงทำนลบจากพุทธคุณ ไม่ใช่มาจากผงผีพรายใดๆ มีพุทธคุณเป็นที่ตั้ง.....เพื่อประสิทธิผลในการบูชา

ลูกอมเนื้อขาวมีห้วง ชาวกระทุ้เปิดตำนานหลวงปู่ทิมทราบกันดีถึงประสบการณ์มากมายที่เกิดขึ้น พูดได้ว่า ต้องพูดกันยาวๆ

อนึ่งที่มาของลูกอมนั้น จะมาจากผงที่เหลือจากการกดพระ เมื่อนานเข้าผงจะเริ่มแข็งตัว ทำการกดไม่ทัน จึงนำผงที่เหลือเหล่านั้นมาปั้นเป็นลูกอม เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ตามแต่จะทำกัน และเป็นการปั้นด้วยมือล้วนๆ จะหาความกลมกลึงสวยงามได้ยาก จากนั้นจึงนำไปฝังในที่ที่มีแดดอ่อน หรือตากลมให้แห้ง

พัฒนาการของลูกอมนั้น เดิมที่ยังไม่มีห้วง เมื่อชาวบ้านนำไปใช้กันแล้วไม่สะดวกในการพกพา จึงได้เสนอทำ "ห้วง" กันขึ้นมา เพื่อง่ายในการนำติดตัว แต่ปัญหายังไม่จบเพียงเท่านั้น ด้วยเนื้อที่เป็นผงดินสอพองที่ร้อนทำให้ผงหลุดร่อนลงไปได้ง่าย ทำให้มีการนำผงทองผสมน้ำมันแล็คเกอร์ สำหรับใช้เคลือบเนื้อของพระ และลูกอมอีกชั้นหนึ่ง นี้ละครับวิวัฒนาการของลูกอม

ลุงท่านหนึ่งเล่าให้พวกเราฟังว่า ตอนนั้นเข้าไปที่วัด เห็นลุงสายกำลังนั่งบิณฑบาตเป็นชุดเต็มไปหมด เพื่อจะนำมากดใส่ลูกอม จากนั้นเราจึงได้ถามคุณลุงว่า แล้วผงทองที่เขาใช้ทำนี้ล่ะ เขาทำอย่างไร เอาแปรงทาหรือเปล่า ลุงร้องเสียงหลง.....จะบ้าหรือ ลูกอมเป็นร้อยเป็นพัน ทาทีละลูก ใครจะทำได้ไหว...เขาใช้ถาดมาร่อนฝัดผงทองกับลูกอมเข้าด้วยกันต่างหาก

พิมพ์เปิดโลก

ผมลองส่งให้หลายท่านที่มีปัญหา ชีวิตไม่สดใส ด้วยความที่เคยนำไปให้ครูบาอาจารย์ท่านดู ท่านว่าพิมพ์นี้ออกแนวกลับๆ พลิกๆ ผลที่ออกมาก็เป็นแบบนั้นจริง ชีวิตเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เป็นลำดับ ผมมักให้สมาชิกที่มีปัญหาในชีวิต ผู้หญิง และแม่บ้าน ลูกสาวของเพื่อนสมาชิก ไปใช้กัน เพราะมีขนาดเล็ก...ที่จริงมีถึง 3 ขนาดด้วยกัน น้อยคนครับที่ได้ไป.....

และอีกพิมพ์หนึ่ง ขวัญใจพ่อค้าแม่ขาย โดยแท้จริง พระเนื้อขาว พิมพ์พระรอด พิมพ์นี้ทำให้ผมเกิดความแปลกใจไม่น้อย ด้วยคนี่นำไปบูชา นั้น ชายของดีเป็นหน้าเททัง....พิมพ์ทรงพระรอด น่าจะเด่นเรื่องแคล้วคลาด ปลอดภัย แต่ตามสถิติแล้ว เด่นเรื่องค้าขายเหลือเกิน พลิกชีวิตคนขายของแบกะดิน ให้ไปมีอนาคตสดใสไปแล้ว ถึง 2 คน (ผมเป็นคนให้เอง ส่วนคนให้ยังเป็นทหารอยู่เหมือนเดิม) และประสบการณ์เล็ก ที่เจ้าตัวเคยเล่าให้ฟังอีกนิดหน่อย

เกือบลืมอีกพิมพ์หนึ่งที่สำคัญไปครับ พิมพ์สมเด็จ ผู้ใช้พิมพ์นี้เป็นหลัก เจอประสบการณ์แคล้วคลาดบ่อยๆ อาจจะมีโดนบ้าง แต่ก็รอดมาแบบไม่มีอะไรเกิดขึ้น และในส่วนของเมตตาก็ไม่แพ้พิมพ์อื่นๆ เช่นกัน

มาดูเครื่องรางกันบ้างนะครับ พี่เสือ
ตามสโลแกน คบพี่เสือไว้ไม่ผิดหวัง

ผมยังจำคำพูดของ อ. ท่านนึ่งได้ดี ท่านว่าพวกผม
โชคดีมากขนาดไหน ตัว อ. เอง เคยเห็นเสือตัวนี้ มา
ตั้งแต่สมัยปี 19 แต่ด้วยที่สมัยนั้น ไม่มีปัญญาจะเอา
ไว้ (ตามท่านว่านะ) ประกอบด้วยเพื่อนไม่ไหวด้วยด้วย
ละ เลยไม่ได้ไว้ครอบครอง จนมาต้นปีนี้ ที่อาจารย์ได้
มาพบรูปในกระทู้ที่อ. แก้วสว่าง นำมาลงให้ชม จนได้
ถึงเวลาของ อ. เสียวี่

ประสบการณ์ด้านมหาอำนาจ สำหรับผู้เป็นหัวหน้า
คน เขาว่าเยี่ยมจริงเขาว่า เสือตัวนี้แปลก ครุบา
อาจารย์เสกเสือสมัยก่อนจะมีจิตวิญญาณจริง
แต่ เสือไม้ หลวงปู่ทิม เป็นเสือที่มีเมตตา และสิ่งหนึ่ง
ที่ผมมักจะนำเสือติดตัวเสมอ เพราะเป็นมหาอำนาจ
สะท้อน กันของไม้ดีได้

ผมเคยนำเสือให้ อ.สุริยัน ท่านพิจารณา ท่านยิ้มและ
กล่าวสั้นๆ ว่า " เข้าท่า" ประสบการณ์จากสมาชิก ก็
ทั้งเคยเห็นสั้นกันมาบ้าง แต่ที่หน้าแปลกใจมากที่สุดก็คือ พ่อของคุณภณนาวิน บุษางามมีน้ำมันผุดออกมา
จากเสือ แถมมีเม็ดสีขาวๆคล้ายพระธาตุมาเกาะเสียวด้วย....

เครื่องรางอีกชิ้นหนึ่ง
ปลัดขิก ที่เมื่อเทออกมาจากกล่องแล้วฝุ่นชลัก
มากๆ

ปลัดขิก สมาชิกท่านนึ่งมาหาผมลองพิสูจน์แล้ว
บอกว่า เก้าแน่ ครับเก้าไม่เก้า ลูบมาก็ฝุ่นยัง
ติดมือ การแกะจะใช้มีดเล่มเดียวในการแกะ
ลักษณะจะออกมาไม่สวย ลักษณะส่วนอื่นๆ ผมไม่
ขออธิบายก็แล้วกันปลัดขิก ก็เป็นอีกหนึ่ง
เครื่องรางที่ทำให้ผมทิ้งในอำนาจจิตของหลวงปู่
ด้วยทดลองเอง ประสบการณ์จากสมาชิก ครุบา
อาจารย์ จึงเป็นที่ยอมรับว่า ท่านเสกของให้มีจิต

วิญญาณได้อย่างมหัศจรรย์ ตามคำบอกเล่าของชาวบ้านสมัยก่อนไม่มีผิด หากได้ลองอ่านประวัติการ
สร้างปลัดขิกแล้วจะรู้ว่า กว่าท่านจะทำสำเร็จ นั้นยากขนาดไหน เมตตาขนาด ต้องก้มหัวให้ และมีวิชาที่
ท่านหวงลงไว้ด้วย ขอไว้อย่างกรุณาอย่านำไปใช้ในทางที่ผิด เดี่ยวจะไม่ดีแก่ตัวครับ

พิมพ์พระพุทธรูป บล็อกหินมีดโกน

พระที่แกะจากหินมีดโกน จะสังเกตพิมพ์ได้ง่ายครับ เพราะหินมีดโกน จะมีความเหนียวค่อนข้างสูง จะเขาะทำเป็นพิมพ์ค่อนข้างลำบาก ซึ่งต้องเข้าใจส่วนหนึ่งว่า สมัยก่อนไม่มีอุปกรณ์เจีย ไม่มีไฟฟ้า มีแต่สองมือล้วนๆ ถ้าเห็นสวยๆ ก็ลองคิดกันเอาเอง

เดิมทีลุงสาย จะแกะบล็อกเป็นรูปพระพุทธรูปเสียส่วนใหญ่ พิมพ์ทรงก็จะต่างกันไปตามที่จะจินตนาการได้ แต่จะมีลักษณะความคล้ายคลึงกันอยู่ เดี่ยวผมจะนำมาลงให้ชมเรื่อย เพื่อเป็นวิทยาทาน ส่วนพิมพ์ที่นำมาให้ชมนี้ ยังไม่ค่อยมีสมาชิกเรานำไปทดลองใช้กันดูในวงกว้างเท่าที่เก็บมาได้ก็ออกแนวเมตตาเป็นหลัก ผมมองว่าพิมพ์นี้ เป็นพิมพ์ที่สร้างในยุคแรกเพราะเราไม่รู้จัก ไม่คุ้นหน้าตา จึงมองว่าไม่สวย เลยไม่นิยมที่จะนำมาทดลองใช้กัน แต่นี่คือ จุดกำเนิดของพระที่เราเห็นกันในปัจจุบัน ซึ่งไม่สามารถมองข้ามไปได้เลย...

พิมพ์หินมีดโกนอีกแบบหนึ่ง ที่มีชื่อเรียกเล่นในวงการว่า "หวานเย็น" ที่มาของชื่อนี้ก็มาจากผู้ที่ได้สัมผัสแล้ว จะรู้สึกเย็นแบบเห็นได้ชัด จึงนิยมเรียกกันว่าหวานเย็น สนนความสูงอยู่ที่ 4.5 cm ฐาน 2.6 cm ขนาดกำลังเปลือกทองดี แต่ก็ยังมีสมาชิกบางท่านติดอกติดใจ บอกว่าใช้แล้วเย็นดี อารมณ์ไม่ป่วนแปร แทนที่จะโกรธ แต่ไม่โกรธ ถึงขั้นงงกับตัวเอง ว่าเราเป็นอะไรไป บางคนชอบลองเอาไปตรวจสอบ คนดูบอกว่า เอาไปเลี่ยมทองเลย..(ถึงขั้นคิดหนักนะครับ)

แต่ที่มาของพระพิมพ์นี้ เดิมทีอยู่ในห่อกระดาษ แล้วเขียนไว้ว่า " วัดไร่วารี " บ่งบอกให้เราทราบอะไรบางอย่าง ลืมบอกไปครับ พิมพ์นี้ น่าจะหมด หรือเกือบหมดไปแล้ว มีน้อยมากๆ ใครว่าง เจอ naygood ลองถามดูว่า พิมพ์นี้ดีอย่างไร

มาถึง พิมพ์บล็อกไม้ ดูเสี้ยนก็พอเดาออก

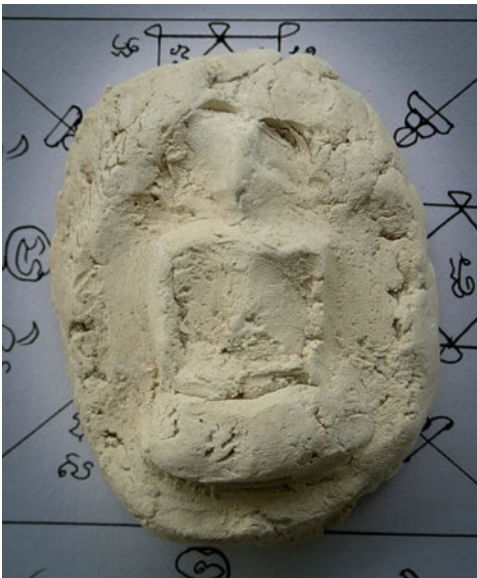
พิมพ์นี้ก็เป็นที่ชื่นชอบของผู้ใหญ่หลายคน รวมทั้งเด็กรุ่นๆ อย่าง naygood ด้วย(สงสัยนายจะชอบทรงใหญ่ เอาไว้ชู้่อริ)

พิมพ์นี้ ทรงคลาสสิก มีเสี้ยนไม้ให้เห็น ตั้งแต่เห็นมาก็มีพิมพ์นี้ที่แกะจากไม้โดยตรง พิมพ์อื่นๆ จะใช้ไม้ทรงหนีบกล้วย มาช่วยในขั้นตอนกรรมวิธีการกดบ้าง ตอนนี้น้ผมก็ถวายของส่วนตัวให้ไปเป็นที่ระลึกให้กับวัดหงส์แล้ว สมาชิกที่ได้ทดลองห้อย แทบไม่เห็นห้อยพิมพ์อื่นเลย ไม่รู้ไปติดใจอะไร....

อีกพิมพ์หนึ่งของบล็อกหินมีดโกน

ทรงเล็กย่อมลงมาหน่อย(3cm) ยังแลเห็นเค้าพิมพ์พระพุทธรูป
ทรงหินมีดโกนอยู่ จะไม่อ่อนซ้อย ออกที่อูๆ แข็งๆ
ยังไงก็มีเสน่ห์ของความเป็นหินมีดโกนอยู่ดี

ก็เป็นเรื่องแปลกครับ พิมพ์หินมีดโกนมาก่อนหลายๆ พิมพ์
แต่....ไม่ค่อยมีคนใช้ จะรู้กันหรือไม่ว่า นี่เสกนานเลยนะจะบอก
ให้

อีกพิมพ์หนึ่ง ที่มองดูก็ทราบว่าเป็นจากมือ (Handmade)
นอกจากผงเหลือจะนำมาปั้นลูกอมแล้ว ยังนำมาปั้นเป็น
พิมพ์พระพุทธรูป สูง 8.5 cm กว้าง 6 cm ขนาดกำลังนำ
นำไปบูชาบนหิ้ง เป็นธรรมชาติแบบบ้านๆ ที่มีให้เห็นถึง
ความเรียบง่ายของผู้สร้าง ก็ชาวบ้านสร้างพระนี่ครับ ไม่ใช่
เขียนผู้มีประสบการณ์ที่ไหนมาสร้าง ก็ต้องมีการลองผิด
ลองถูกกันบ้างเป็นธรรมดา

ตั้งแต่นั่งพิมพ์สารานุกรมพระเนื้อขาวมาพอสมควร สังเกต
กระตุ้คึกคัก (ไม่ได้มาปั้นนะครับ 55) ทำให้สมาชิกได้ทราบ
รายละเอียดเล็กน้อย เพิ่มขึ้นมาอีก

พิมพ์ฤๅษี

เป็นอีกพิมพ์หนึ่งที่ทำได้ยากครับ เป็นพิมพ์ที่สร้างแทนตัวครู หรือพระฤๅษี
เนื่องด้วยจำนวนน้อย เลยยังไม่มีประสบการณ์มาก และส่วนใหญ่จะคล้อง
พิมพ์อื่นกัน เว้นแต่มีนับถือฤๅษี พ่อแก่ ก็จะใช้กัน เป็นการกดด้วยบล็อก
แบบโบราณเช่นเดียวกับองค์อื่นๆ (พยายามมองให้เป็นฤๅษีครับ)

พิมพ์ฤๅษี อธิคุณแรง เท่าที่ได้ทราบจากสมาชิกท่านอื่น หากนับถือพ่อแก่
ฤๅษีผมคิดว่าควรจะมีไว้ติดตัว รับรองว่าไม่ผิดหวังกันแน่นอน

พิมพ์เศียรเล็ก

พิมพ์เศียรเล็ก เป็นอีกพิมพ์หนึ่งที่เป็นรูปแทนตัวของหลวงปู่ทิม มีขนาดประมาณพระสมเด็จทั่วไป หากจะกล่าวในส่วนของพระเนื้อขาวนั้น จะมีการทำออกมาหลายโทนเนื้อ สันนิษฐานว่า การผสมสูตรพระ อาจจะไม่ลงตัว เลยต้องลองกัน เหมือนพิมพ์อื่นๆ เส้นสายลายยันต์จะมองเห็นไม่ชัดเจนมากนัก (ในความคิดผม คิดว่า เนื้อพระเป็นผงล้วน มีปูนผสมน้อยมาก เนื้อออกเหลว ทำให้เซตตัวได้ยาก เวลากดออกมา พิมพ์จึงไม่ชัด)

พิมพ์เศียรเล็ก เป็นพิมพ์ที่กดด้วยบล็อกทองเหลือง มียันต์ด้านหลัง (เห็นล่างๆ) แสดงว่า เป็นพระที่มีบล็อกตัวหลังแน่นอน แต่ก็มองแทบไม่เห็นเหมือนกันครับ

ประสบการณ์ของผู้ที่ได้ใช้ บอกว่า สามารถใช้แทนพิมพ์เศียรโต ได้เลย พุทธคุณไม่ต่าง ด้วยความที่เป็นสัญลักษณ์แทนตัวของท่านก็ต้องมีอะไรเด็ดๆ อย่างที่ลุงสายได้เคยแนะนำไว้ เรื่องเมตตา เข้าหาผู้คน ได้ยินมาเหมือนกัน ว่าราบรื่นมากๆ

พิมพ์พระปิดตา

พิมพ์พระปิดตานี้ ผมเคยให้รุ่นพี่ที่เชี่ยวชาญเรื่องพระปิดตาสายนนทบุรีดูแล้วสรุปได้ว่า พระปิดตาเนื้อขาวนี้ ล้อพิมพ์มาจากพิมพ์พระปิดตาของ ลป.เอี่ยม วัดสะพานสูง (ลป.กลั่น ,ลพ.ทองสุข ก็จะมีเอกลักษณ์แตกต่างกันไป)

พบเห็นได้สองแบบ คือ แบบขนมเปีย (รูปที่อยู่ในกล่อง) เป็นพระที่กดแล้วไม่ได้ตัดขอบ ส่วนใหญ่ นำไปทำเป็นผงเพื่อทำพระ และอีกแบบคือ พิมพ์ที่ตัดขอบเรียบร้อยแล้ว มีทั้งเนื้อดินสองพอง และผงผสมวาน

สมาชิกชอบนำไปคล้อง เพราะถือเคล็ดอุดมสมบูรณ์ เมตตา โชคลาภ เป็นที่ต้องการของผู้ทำธุรกิจ ทำการค้าขาย เป็นอย่างยิ่ง

ปล.พระปิดตา ถูกนำไปอุดใต้ฐานรูปหล่อหลวงพ่อกรัต หน้าตัก 5 นิ้ว เป็นจำนวนมาก

สมเด็จจุฬงป่อง

พิมพ์นี้ กัดจากหินมีดโกน และคงความเป็นพระพุทธรูปอยู่ จุดเด่น คือ พุงป่องหาพบได้ค่อนข้างยากมากๆ และยังไม่ได้มีคนใช้อย่างเป็นทางการ เนื้อที่พบเห็นบ่อย คือ เนื้อเบา หรือ ผงผสมว่าน เนื้อผงดินสอพอง ผมเคยเห็นแค่องค์เดียว ส่วนรวมๆ แล้ว เคยเห็นพิมพ์นี้ไม่เกิน 10 องค์

พิมพ์เม็ตข้าวสาร(ยักษ)

ลักษณะเล็กเป็นวงรี ผมจึงเรียกว่า พิมพ์เม็ตข้าวสาร แต่ขนาดใหญ่กว่าเม็ตข้าวสาร เลยใส่คำว่ายักษ ลงไปด้วย พิมพ์นี้เล็กเท่าช้อนนิ้วก้อย (1.5 ซม.) ผมมักให้เด็ก และสตรี ใช้พิมพ์นี้

เป็นพระยุคแรกเช่นกัน เมื่อดูจากเนื้อพระ และพิมพ์ทรง ที่คงความเป็นพิมพ์พระพุทธรูปไว้เหมือนกับพิมพ์อื่นๆ

พระของขวัญ

ชื่อเรียกว่า "พระของขวัญ" เพราะนำมาแจกให้กับผู้ที่มีวันคล้ายวันเกิดขนาดเท่าๆ กับเหรียญบาท หน้าตาเหมือนพระพุทธรูปบล็อกไม้ เนื้อพระโทนเดียวกับพระพุทธรูปบล็อกไม้ ในด้านพุทธคุณ เป็นเอกลักษณ์ของพระเนื้อขาว คือ เมตตา แคล้วคลาด การงานเจริญรุ่งเรือง

"ผม จะขอเล่าบทเรื่องราวกันต่อเลยนะครับหลังจากที่ห่างหายกันมานานสำหรับ เรื่องราวการ บันทึกประวัติของหลวงปู่ทิม อิศริโกแห่งวัดชะลูดนั้นเป็นเรื่องราวที่เล่าขานกันมานาน ผมได้ พยายามศึกษาค้นคว้าจากโยมผู้เฒ่าผู้แก่ลูกศิษย์ลูกหาและชาวบ้านที่ได้ เคยไปมาหาสู่ที่วัดกันซึ่ง ปัจจุบันที่ยังมีชีวิตนั้นก็ยังมีกันอยู่ โดยคำบอกเล่าที่สืบทอดกันมาหรือการบันทึกความทรงจำต่างๆที่ เคยได้ยินได้ฟัง กันมาหรือการเห็นประจักษ์กับตาสามารถเป็นประสบการณ์เรื่องเล่าที่ได้ถ่ายทอด สู่กัน ฟังเพื่อจะได้ทราบถึงครูบาอาจารย์ที่เรานับถือกันโดยการนำมาเอาคำ สอนสั่งที่ดีที่เป็นประโยชน์หรือ บทความบันทึกการถ่ายทอดบทเรียนจากครูบา อาจารย์ที่สามารถนำมาสื่อใช้ในชีวิตประจำวันของเรา ได้เพื่อให้เป็นหนทางแห่ง ความเจริญก้าวหน้าของชีวิตที่ดีอย่างเป็นรูปแบบ ซึ่งหลวงปู่ทิม อิศริโกนั้น ท่านถือเป็นหนึ่งในเกจิอาจารย์ทั้งหลายที่ถือเป็นแม่บทที่ดีที่ สาธุชนผู้นับถือทั้งหลายสามารถยึดถือและ เป็นแนวปฏิบัติตามหลักวิธีของ พระพุทธศาสนา เราจะเห็นว่าความสุชนนั้นอาจจะเป็นหนทางของการ เกิดกิเลสได้คือเกิดความลุ่ม หลงได้ถ้าไม่เข้าใจตามหลักของวิถีแห่งชีวิตได้ และบางครั้งความทุกข์ หรือความลำบากนั้นก็อาจจะสามารถเป็นหนทางให้เกิดความ เข้าใจหรือรู้จักความหมายอย่างลึกซึ้ง ของชีวิตนั้นได้ ฉะนั้นสิ่งสำคัญต่างๆที่ก้าวเข้ามาในสังคมชีวิตนั้นถือเป็นบทเรียนที่จะ พัฒนาดตนเองให้ มีความเข้าใจหรือมีทัศนคติตามหลักปฏิบัติแห่งทิศทางของชีวิต ให้ดำเนินต่อไปอย่างถูกต้องได้ "

ในยุคสมัยก่อนนั้นใครที่เก่งกล้าวิชาอาคมหรือเก่งกาจในเรื่องใดๆของอาคม ต่างๆ สามารถ เรียนรู้วิชาอาคมใดๆได้แตกฉานเร็วคนในสมัยก่อนนั้นเขาจะเรียกยกย่อง คนๆนั้นว่า"ไอ้เสือ "หรือ " ไอ้เสือ "เป็นคำเรียกแทนนามกัน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นพระหรือฆราวาสนั้นก็เรียกเปรียบเสมือนกัน อย่าง ในยุคสมัยก่อนนั้นเมื่อมีฆราวาสที่ห้าวหาญไปออกปล้นตามที่ต่างๆและ ศาสตร์ราวุธใดๆนั้นไม่สามารถ ทำอันตรายได้ โดยที่มีอิทธิฤทธิ์ทางอยู่ยงคงกระพันก็จะเรียกผู้นั้นว่าไอ้เสือเหมือนกัน ซึ่งไม่ว่าจะมี คาถาอาคมที่ดีหรือการถือใช้เครื่องรางของขลังและการสักยันต์ ที่นิยมกันในยุคนั้นมีอานุภาพที่ ศักดิ์สิทธิ์สามารถรอดพ้นอันตรายใดๆได้ก็ จะเรียกตั้งเช่นเดียวกัน ซึ่งที่มาของคำว่า ไอ้เสือหรือไอ้ เสือนั้นคงเรียกกันตั้งแต่โบราณโบราณกันมาแล้ว ซึ่งคำว่าไอ้เสือนั้นเราอาจจะตีความหมายว่า ผู้เก่งกาจ หรือผู้รอบรู้ หรือผู้มีสรรพวิชาในตัวก็ได้

เราจะเห็นว่าแม้กระทั่งหลวงปู่ทิมแห่งวัดหนองสนมเกจิผู้เรืองนามยังให้การ ยอมรับกันกับ อาคมและอำนาจจิตที่แก่กล้าของหลวงปู่ทิมแห่งวัดชะลูดไร และวิชาอาคมใดๆนั้นการที่เกจิอาจารย์

ต่างๆที่นำเอาตัวยันต์มาสร้าง ซึ่งตัวยันต์แต่ละตัวที่นำมาสร้างเป็นเครื่องรางนั้นจะต้องได้รับการศึกษา และเรียนรู้ถ่ายทอดจากอาจารย์จนมีความมั่นใจในตัวเองได้จึงจะสามารถนำมาสร้างให้เกิดอานุภาพที่เชื่อมั่นกันได้

ในยุคสมัยก่อนนั้นการกำหนดตัวยันต์หรือการเรียกสูตรอักขระต่างๆนั้นจะ พิถีพิถันหรือเคร่งครัดตามชั้นตอนมาก แม้กระทั่งวัสดุที่นำมาสร้างจะต้องกำหนดตามตำราโบราณหรือครูบาอาจารย์ที่ท่านได้กำหนดไว้ เพื่อผลของอานุภาพและความศักดิ์สิทธิ์ที่เชื่อถือกันได้ ผมจะขอยกตัวอย่างเช่นการสร้างผ้ายันต์พัดโบกโดยเมื่อครั้งที่หลวงปู่ทิมท่าน ไปเรียนกับหลวงปู่กรวดแห่งวัดซากกอไผ่ โดยตามตำราการสร้างของครูบาอาจารย์กำหนดว่าตัวผ้าที่จะนำไปสร้างเป็นผ้า ยันต์พัดโบกนั้นจะต้องใช้ผ้าห่อศพหรือผ้าที่มัดตราสังข์จากนั้นต้องนำมาพลี หรือมาบังสุกุลอุทิศให้แก่ผู้ตายให้เสร็จเรียบร้อยจึงจะสามารถนำมาสร้างได้ จากนั้นจะต้องหาว่านต่างๆที่กำหนดไว้ในตำราการสร้างให้ครบแล้วนำมาผสมกัน เป็นน้ำว่านหรือผสมกับหมึกแล้วนำมาลงอักขระยันต์บนผ้าที่เตรียมไว้ ซึ่งเวลาลงอักขระแต่ละตัวนั้นจะต้องว่าคาถากำกับทุกตัวและต้องกลึงอักขระของ แต่ละตัวไว้

หลังจากนั้นต้องนำไปปลุกเสกในโบสถ์อีกเจ็ดวันเจ็ดคืนจนกว่าผ้ายันต์ที่เสก นั้นลอยหรือกระพือขึ้นก็แสดงว่าเป็นอันสำเร็จเรียบร้อยสามารถที่จะนำมาใช้ให้เกิดผลตั้งปรารถนาได้ เราจะเห็นว่าการสร้างเครื่องรางของขลังไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะสร้างกันให้ ถูกต้องตามตำราที่กำหนดมาได้ ซึ่งเกจิในยุคนี้เขาสามารถทำกันได้จริงด้วยอำนาจจิตที่คงมั่นและการเรียนรู้กันอย่างจริงจัง และการที่จะนำไปใช้ให้เกิดผลได้นั้นก็ต้องมีเคล็ดลับในการใช้หรืออยู่ที่ จิตศรัทธาความเชื่อมั่นถึงจะให้ให้มีผลตอบรับที่แน่นอนได้ และการสร้างเครื่องรางของขลังในยุคต่อมานั้นเกจิอาจารย์ในยุคเก่าที่ท่าน เกร่งครัดในอาคมไสยเวทต่างก็ได้สิ้นยุคกันไปตามกาลเวลา และเกจิอาจารย์ในยุคต่อมาที่ได้สืบทอดวิชาและสามารถที่จะทำให้เกิดอานุภาพให้ เป็นดังที่อาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชานั้นได้ ก็คงจะต้องมีความเชี่ยวชาญเป็นอย่างมากถึงจะสามารถทำให้เกิดผลได้เหมือนกับ อาจารย์ที่ได้ถ่ายทอดวิชาขึ้นมา

ซึ่งในปัจจุบันนี้นั้นอาจจะด้วยความเจริญของโลกมนุษย์ด้วยสรรพสิทธิ์ทั้ง หลายที่แย่งก้าวเข้ามา ความสะดวกสบายหรือความกะทัดรัดเพื่อความรวดเร็วของเวลาที่ทุกวินาทีเพื่อ ความคุ้มค่าและประหยัดเวลา การสร้างวัตถุมงคลทั้งหลายจึงได้นิยมสร้างเครื่องรางของขลังกันในรูปแบบ จำนวนที่มากมายโดยจะใช้หลักการเป็นแบบพิธีปลุกเสกหมู่หรือการใช้อำนาจจิต ที่เชื่อมั่นของเกจิอาจารย์ผู้ปลุกเสกนั้น และด้วยความสะดวกทันสมัยนั้นจึงทำให้วิธีการสร้างเครื่องรางของขลังในยุค โบราณนั้นค่อยๆสูญสิ้นกันไปได้ และการสร้างเครื่องรางของขลังตามสูตรโบราณนั้นกลายเป็นตำนานเรื่องราวที่กล่าวขานกันได้

สำหรับ ประวัติของนายสาย แก้วสว่างนั้นผมจะขออธิบายเพียงสังเขปให้หะครับ ซึ่งท่านถือเป็น คนถิ่นกำเนิดในหมู่บ้านละหารไรโดยมีบ้านอยู่ติดกับวัดละหาร ไรโดยโยมบิดาของท่านชื่อปู่เหงียม ซึ่งเป็นลูกศิษย์ลูกหากับหลวงปู่ทิม และปู่เหงียมท่านก็ยังเป็นลูกผู้ที่ผู้น้องกับหลวงพ่อเพ่ง แก้วสว่าง (สาส โน)อดีตเจ้าอาวาสวัดละหารใหญ่ด้วย นายสายท่านเล่าว่าท่านได้เข้าไปเป็นเด็กวัดเมื่อปี พ.ศ.2494 ขณะนั้นมีอายุประมาณ19ปีโดยโยมบิดาของท่านนำมาฝากไว้อยู่กับหลวงปู่ทิม โดยได้ไปเรียนรู้กับ ประสบการณ์ต่างในวัดจนมีความสนใจในเรื่องของวิชาอาคม ต่างๆที่เห็นประจักษ์กับตา นายสายท่าน ยังเล่าให้ฟังอีกว่า

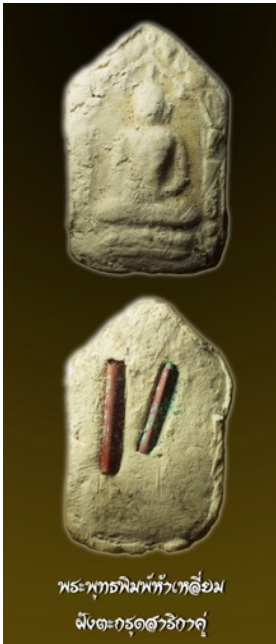
ลูกศิษย์ลูกหาของหลวงปู่ทิมในยุคเก่านั้นมีกันหลายคนซึ่งแต่ละคนนั้นจะเก่ง หรือเชี่ยวชาญ กันไปคนละด้านกัน หลวงปู่ทิมท่านเป็นคนหวงวิชามาก ซึ่งหลวงปู่ทิมท่านมองลูกศิษย์คนไหนที่มีความ สนใจและตั้งมั่นเป็นพิเศษและ สามารถทำได้ท่านก็จะถ่ายทอดวิชาแต่ละวิชาให้แก่ลูกศิษย์คนนั้นไป อย่างอาทิเช่น ปู่หล่อ ปู่แท่ง หมอเปี่ยม หมอทัต ฯลฯ ซึ่งเอาไว้นือหาเรื่องราวลูกศิษย์ต่างๆคอยอ่าน กันในบทต่อไป พอปีพ.ศ.2497 นายสายท่านก็ได้เกณฑ์ทหารไปเป็นทหารเรือโดยท่านได้ไปพร้อมกับ ลุงสาริกา คำมี (ลูกชายของหลวงปู่แก้ว เกสาโร)

หลังจากปลดประจำการมาท่านก็ได้มาอยู่รับใช้และร่ำเรียนวิชาอาคมและวิชาแพทย์ แผน โบราณโดยมีการขึ้นครูกับหลวงปู่ทิมครั้งแรกเมื่อปีพ.ศ.2500 จากนั้นปีพ.ศ.2501นายสายท่านก็ได้บวช ที่วัดละหารไรอยู่4พรรษาก็ได้ร่ำเรียน วิชาและรับใช้กันมาจนมาสึกเมื่อปีพ.ศ.2505 จากนั้นนายท่านก็ ไปมาหาสู่กับหลวงปู่ทิมเรื่อยมาจนกระทั่งหลวงปู่ทิมท่านไว้ นือเชื่อมือ ต่อมาหลวงปู่ทิมท่านก็ได้แต่งตั้งให้นายสาย แก้วสว่างเป็นไวยวัจกรของวัดละหารไรโดยถือเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่ เมื่อแต่ ก่อนที่วัดจะมีแต่เพียงกรรมการหรือโยมวัดเท่านั้น และนายสาย ท่านยังถือเป็นแกนนำสำคัญในการขอ ดำเนินการสร้างเหรียญรุ่นฉลองสมณะศักดิ์ ขึ้นมา และจากนั้นท่านก็ได้สร้างวัตถุมงคลต่างๆของวัด ตามเจตนาของหลวงปู่เพื่อแจก แก่ผู้ที่นับถือและศรัทธากัน

ซึ่งสมัยนั้นเป็นเพียงวัดบ้านนอกที่ความเจริญยังไม่เข้ามาถึง การสร้างพระก็สร้างกันตามแบบ ฉบับชาวบ้านที่ไม่ค่อยมีความสวยงามผมขอเล่า เพียงเท่านี้หะครับ หลังจากนั้นเมื่อปีพ.ศ.2518 หลวงปู่ ทิมท่านก็ได้มรณภาพลง และต่อจากนั้นไม่นานนายสายท่านก็ได้ลาออกจากการเป็นไวยวัจกรตั้งแต่นั้น นายสายท่านก็ได้ใช้ความรู้ทางด้านวิชาอาคมต่างๆมารักษาชาวบ้านตามละแวกที่ รู้จักกันโดย เฉพาะเรื่องหมอนุ่นนั้นแน่หนักเชียว นายสายท่านได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่21เม.ย.2542โดยท่านได้สิ้นลมที่ บ้าน อย่างสงบต่อหน้ารูปหลวงปู่ทิมครูบาอาจารย์ของท่าน นายสายท่านได้ย้ำแก่ผมว่าพระของหลวง ปู่ทิมมันอยู่ที่ใจเราศรัทธาเมื่อจิต ถึงท่าน ท่านก็ถึงเรา ขอเพียงแต่ให้เราเป็นคนดีมีสัจจะ “เมื่อถือพระ หลวงปู่แล้วขอตั้งจิตถือให้มั่นแล้วความดีจะช่วยท่านเอง”เป็นคำ กล่าวที่หลวงปู่ทิมท่านได้สอนสั่งไว้ เสมอ

มาย้อนชมภาพศาลาภาวนาภริติ ที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ และถือเป็นสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งของวัดละหารไร่ที่สร้างกันเมื่อปี2517 ในยุคสมัยหลวงปู่ทิมครับ (ลองชมบรรยากาศบริเวณรอบๆครับ)

พระพุทธรูปพิมพ์หัวเหลี่ยม
ฝั่งตะกวดธวัชบุรี

สำหรับพระเครื่องของหลวงปู่ทิม ที่เชื่อกันว่ามีอานุภาพเปรียบเสมือนมีพรายนั้นผมเคยมีประสบการณ์จากเรื่องจริง โดยในช่วงนั้นผมก็ได้นำพระเนื้อผงขาว (ขอสงวนพิมพ์)ของหลวงปู่ทิมซึ่งผมได้รับจากนายสาย แก้วสว่าง ซึ่งขณะผมเองก็ได้รับคำสั่งไปราชการอยู่ที่ชายแดน และพระเครื่องที่นายสายท่านมอบให้เป็นพิมพ์ที่ไม่เคยเห็นในหนังสือและเป็นพิมพ์ที่ไม่มีความสวยงามเลย และเวลาให้นายสายท่านได้กำชับว่าพระของหลวงปู่ทิมต้องถือให้มั่นนะ แล้วจะเกิดผลเองแค่นั้น

จากนั้นนายสายท่านก็ได้ประสิทธิ์ประสาทพระให้ และผมก็ได้ไว้ใช้เรื่อยมาถึงแม้จะไม่ใช้พิมพ์ที่เขาเล่นหากก็ตามทีและผมเองก็ยังมีข้อสงสัยเหมือนกันว่าทำไมไม่เหมือนในวงการที่เขาเล่นหากัน แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรมาเรามีหน้าที่แขวนไว้ก็ใช้ไป

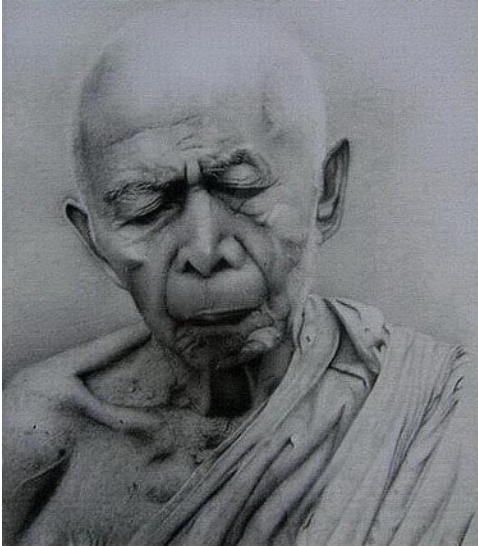
จนมีมาวันหนึ่งขณะที่กำลังทหารได้สับเปลี่ยนกำลังพลหน่วยรบกันตามวาระ จากนั้นทางราชการก็จะใช้รถอีเอ็มซี(รถทหาร)ในการรับส่งหน้าที่กัน และรถอีเอ็มซีก็จะไปส่งตามจุดแยกชายแดนอยู่ 3คัน โดยผมนั้นนั่งอยู่ท้ายคันแรก และขณะที่กำลังเตรียมของรับส่งหน้าที่กัน รถคันที่2ต่อจากผมซึ่งเป็นทหารรุ่นที่

ที่นั่งอยู่ด้านหน้ากับพลขับเห็น ว่าที่นั่งว่างจึงได้ก๊วกมือเรียกผมให้ไปนั่งด้วยกันเพราะตอนนั้นแดดก็ร้อน พอสมควร จากที่ผมนั่งอยู่นั้นก็ได้เตรียมที่จะขึ้นเพื่อไปนั่งที่รถอีกคันแต่มี

เหตุการณ์ไม่คาดคิดเมื่อปืนเอ็ม16ที่ถืออยู่ในมือกับตกลงบนพื้นเหมือนมีใคร เอามือมาปิดโชคดีที่ไม่ได้บรรจุกระสุนไว้ พอผมก้มลงไปเก็บปืนตัวลือคของหม้อสนามที่คาดติดกับเข็มขัดไว้กับเอวกับหลุด ออกมาเฉย และเป็นเวลาจังหวะที่รถออกขบวนพอดีก็เลยต้องนั่งอยู่คันเดิม จากนั้นรถก็วิ่งกันไปตามปกติ โดยจะเปิดไฟวิ่งตามกันไป

จนสักพักก็มาถึงบริเวณโค้งหักศอกลงจากเขาโดยรถที่ผมนั่งก็ได้วิ่งออกนำหน้า มาแต่พอหลุดโค้งไปรถคันที่2ที่วิ่งตามกันมากลับทิ้งห่างไป ต่อมารถคันที่3ซึ่งวิ่งตามเป็นคันสุดท้ายก็ได้วิหุยมาที่รถคันแรกกว่า รถคันที่2ได้เกิดอุบัติเหตุตกลงไปในเขาซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าพลขับยังไม่ชำนาญ พื้นที่ จากนั้นก็ได้กลับรถไปดูเหตุที่เกิดขึ้นกัน ซึ่งทางลาดลงไปในเขานั้นลึกชันพอสมควรรถนอนนั้นหงายท้องอยู่แต่ก็ยังมีชีวิต ไม่มีใครตายแต่ก็เจ็บเลือดโชกกันไปหลายคน

ซึ่งโดยประมวลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผมจึงเชื่อว่าอานุภาพของพระนั้นมีจริงที่สามารถลดจิตใจหรือสามารถรั้ง เหตุการณ์อุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นได้ เป็นประสบการณ์เรื่องเล่าที่เกิดขึ้นจริงขอให้เรามีใจศรัทธาและเชื่อมั่น อานุภาพย่อมคุ้มครองได้เสมอครับ

ผมจะขอเล่าเรื่องราวกันต่อ นะครับ หลังจากที่ชาวบ้าน และสาธุชนเราทั้งหลายทราบกันดีว่าหลวงปู่ทิม อิสริโก ท่านเป็นพระหมอที่ช่วยเหลือและรักษาชาวบ้านเพื่อให้หายหรือบรรเทาจากโรคที่เป็นอยู่กัน เราจะเห็นว่าโรคต่างๆในยุคสมัยนั้นโดยเฉพาะโรคระบาดถือว่าเป็นโรคที่อันตราย ร้ายแรงมาก ในหมู่ชุมชน มีโรคชนิดหนึ่งในหมู่บ้านละหารไร่โดยย้อนเวลาไปเมื่อกว่า50ปี เป็นที่รำลึกกันมากคือโรคห่า

ซึ่งโรคห่านี้สามารถทำให้คนและสัตว์ล้มตายกันได้ในจำนวนมาก โรคระบาดหรือโรคห่านี้มีกันมานานตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษกัน แต่สาเหตุจริงๆนั้นก็ไม่มีใครได้บ้างก็ว่าเกิดจากโรคอหิวาต์หรือฝีดาษเป็นต้น ซึ่งคำว่าห่านั้นเป็นคำเรียกผีที่เชื่อ ว่าทำให้คนในชุมชนตายพร้อมกันคราวละมาก ๆ ต่อมาใช้เป็นคำตำท้ออย่างรุนแรง เช่น ทำกิน, ทำแตก, ทำลง, ทำเหว, ฯลฯ แต่ทั่วไปใช้ว่า ไอ้ห่า, อีห่า และอาการของโรคห่านั้นก็

ไม่มียารักษาต้องปล่อยให้ตายกันไปสถานเดียว ในสมัยก่อนนั้นคนโบราณเขาจะเชื่อเรื่องของผี ผมจะขอเล่าเรื่องราวในหมู่บ้านละหารไร่เมื่อครั้งในอดีตกัน

โดยมีเรื่องว่ามีโรคระบาดหรือโรคห่าตามที่ชาวบ้านเรียกกันซึ่งโรคห่านี้ได้ ไปกินพวกสัตว์ต่างๆโดยเฉพาะวัวควายและเป็ดไก่จำนวนมากทำให้ชาวบ้านนั้นเดือดร้อนกันมาก และมีชาวบ้านคนหนึ่งชื่อ นางน่วงอาศัยอยู่บริเวณหนองเตาเลื่อนซึ่งอยู่บริเวณทางเหนือของวัดละหารไร่ ไป ได้เลี้ยงวัวควายไว้จำนวนมากวันหนึ่งวัวควายก็ได้ล้มตายลงโดยไม่ทราบสาเหตุ ซึ่งนางน่วงก็ไม่ว่าจะทำยังไงดีจำเป็นต้องปล่อยให้สัตว์นั้นตายไปและยังต้องตาย กันอยู่เรื่อยๆสร้างความเดือดร้อนแก่นางน่วงเป็นอย่างมาก จนต้องร้อนถึงท่านพ่อวัดไร่(หรือท่านพ่อทิมตามที่ชาวบ้านในยุคสมัยนั้นจะเรียกกัน)

ในยุคนั้นหลวงปู่ทิมท่านเป็นพระหมอยาที่มีอาคมแก่กล้า นางน่วงได้นิมนต์หลวงปู่ทิมและได้บอกกล่าวเรื่องราวที่เกิดขึ้น จากนั้นหลวงปู่ทิมท่านก็ได้เดินทางมายังบ้านของนางน่วงโดยมาพร้อมทั้งลูกศิษย์ของท่าน เมื่อหลวงปู่มาเห็นท่านได้กล่าวว่าโรคห่ามากินควาย และจากนั้นหลวงปู่ท่านก็ได้ทำนামนต์ใส่โองน้ำไว้แล้วท่านสั่งว่าให้ไปรด ตามแหล่งควาย และแนะนำเคล็ดการรักษาแบบโบราณให้กับลูกศิษย์ของท่านรักษาไป จากนั้นโรคห่าก็หายสิ้นไปโดยไม่มาอีกเลย ก็เป็นเรื่องที่แปลก และภายหลังลูกศิษย์ท่านก็นำไปรักษาตามแบบโบราณนี้ตามบ้านต่างๆที่เดือดร้อน กัน

ต่อมารักษาแบบนี้ชาวบ้านก็นิยมใช้กันมาจนในยุคปัจจุบันเมื่อไม่มีโรคห่า การรักษาแบบโบราณนี้ก็สิ้นยุคกันไปเหลือแต่เพียงตำนาน ซึ่งการรักษาแบบโบราณนี้ลูกศิษย์ในยุคเก่าของหลวงปู่ท่านเล่าว่า เมื่อมีโรคห่ามากินวัวหรือควายที่คอกไหนก็ให้เอามือจับที่สะพายควาย (ที่ร้อยจมูกควาย) แล้วยกขึ้นให้ ควายแหงนหน้าขึ้นแล้วเอามือแทงที่คอให้เลือดออกมา แล้วเอาเกลือเม็ดมาทาที่แผลเวลาทาให้บอกว่า “ ห่าหรือเปรตที่มากินวัวกินควาย ให้ไปกินที่อื่นซะ!ตัวนี้เอาเกลือทาตากแดดแล้ว” แต่ถ้าห่าลงมากินสัตว์ปีกเช่นไก่ ก็ให้เอาไก่มาซึ่งรวมกันให้หมดก็ทำแบบรวมกันให้จับเอาไก่ในเล้ามาตัวหนึ่งจาก นั้นใช้มือต้อนคอไก่ให้เลือดออกแล้วบอกกล่าวจากนั้นก็ปล่อยลงไปในเล้า เดียวกัน ตามสัญชาตญาณไก่ก็จะวิ่งพล่านเลือดจะกระเซ็นไปติดตัวอื่นๆด้วย ก็เป็นอันว่าใช้ได้ นี่เป็นการรักษาแบบโบราณที่รำลึกกันมาครับ ในยุคสมัยก่อนยังมีการรักษาแบบโบราณกันตามความเชื่อถือกันอีกมาก เพราะสมัย นั้นความเจริญกันในยุคแบบโบราณความเชื่อนั้นสามารถกันให้หายจริง โดยที่วิทยาศาสตร์ในยุคปัจจุบันไม่สามารถวิเคราะห์กันได้ ครับไม่เชื่ออย่าลบหลู่อนุภาพเป็นสิ่งเร้นลับไม่สามารถมองเห็นด้วยตาแต่สื่อ สัมผัสกันได้จริงตามยุคแบบฉบับโบราณ

วันนี้ผมจะขอนำเสนอเรื่อง ราว
ต่างๆและวัตถุมงคลสำคัญที่หลวงปู่ทิม
ท่านมีชื่อเสียงอันโด่งดังไม่แพ้ปร มาจารย์
ในยุคเก่าคือ ปลัดขิก เราจะเห็นว่า
ปลัดขิกที่สร้างสำเร็จแล้วนั้นมีพุทธคุณ
ครอบจักรวาลสามารถ คุ่มครองป้องกัน
ภัยได้สารพัดทั้งอริราชศัตรูต่างๆ เมตตาม
หา นิยมเป็นเลิศ และสามารถเป็นหมอ
รักษาได้เมื่อถึงคราวยามจำเป็น

มีเรื่องเล่าประสบการณ์ที่ผมจะ
นำมาเล่าให้ฟัง โดยเมื่อประมาณปี พ.ศ.

2514 ได้มีชาวบ้านต่างถิ่นไปขอวัตถุมงคลจากหลวงปู่ท่าน ด้วยชื่อเสียงและคำเล่าลือกัน จากนั้นเขาก็ได้แสดงเจตน์จำนงค์ว่าตนเป็นทหารเกณฑ์และกำลังจะไปออกร่วม สมรภูมिरบสงครามจากความไม่สงบความมั่นคงทางการเมืองทำให้เกิดปัญหา ระหว่างการสู้รบของคน 2 กลุ่ม คือ พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย(พคท.) กับ ฝ่ายความมั่นคงที่ภูหินร่องกล้า และเป็นสงครามที่ยืดเยื้อมา และหลังจากที่เขาได้กล่าวเจตน์จำนงค์แล้วหลวงปู่ทิมท่านก็ได้หยิบเอาปลัดขิก ลูกอมและฝ้ายยันต์อย่างละหนึ่งตัวด้วยกัน และหลวงปู่ท่านก็ได้รดน้ำมนต์ประสิทธิ์ประสาทให้ก่อนที่จะลากลับ และเขาก็ได้พิจารณาดูปลัดขิกตัวขนาดนิ้วชี้ซึ่งก็ไม่มี ความสวยงามใดๆเพราะ ถากเหลาด้วยมือ ลูกอมเม็ดขาวขนาดหัวแม่มือ และฝ้ายยันต์เขียนมือ จากนั้นเขาก็ได้นำมาพกติดตัวไว้ใช้เป็นประจำ และได้ไปออกร่วมรบในสมรภูมिर่องกล้า

มีเหตุการณ์ครั้งหนึ่งคนที้นำไปใช้เล่าให้ฟังว่า ขณะที่กำลังเดินลาดตระเวนอยู่ในป่าบริเวณแห่งหนึ่ง ก็ได้มีความรู้สึกเหมือนคนบอกว่าให้หลบลง ตนก็เลยได้หลบลงบริเวณข้างต้นไม้ในทันทีเมื่อได้ยินเสียง และจากเสี้ยวเวลาเองนั้นก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นทันทีปืนนั้นได้ยิงกราดมาทาง ฝ่ายตน คนที่เดินลาดตระเวนมากับตนโดนปืนยิงตายกันเรียบ

ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งก็นึกว่าตายกันหมดแล้วก็ได้ล่าถอยไป ส่วนตนก็รอดตายมาเพียงคนเดียวจากเหตุการณ์นั้น ซึ่งตนก็เชื่อในพระเครื่องของตัวเองที่พกติดตัวไว้ และมีเหตุการณ์ระทึกขวัญอยู่อีกคราวหนึ่งเมื่อตนได้ขับรถไปตระเวนในที่ชุมชน แห่งหนึ่ง จากนั้นก็ไม่ทราบว่ามีศัตรูเตรียมจะมาลอบสังหารซึ่งโดยปกติแล้วเวลาตนขับรถเมื่อจอดรถแล้วตนจะเปิดประตูออกลงจากรถทันที แต่วันนั้นเหตุการณ์ก็ไม่น่าจะมีอะไรเกิดขึ้นตอนนั้นก็มีคนเดินกันแน่น พล่าน และเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นเมื่อตนจอดรถและได้มองกระจกหลังก็ได้มีคนหนึ่งยื่นเอา มือโพล่หลังอยู่บริเวณที่หลังรถของตน ซึ่งตนก็ไม่ได้เฉลียวใจอะไร จากนั้นเมื่อถึงเวลาจอดรถและช่วงเวลานั้นเองใจของตนก็เกิดมีความรู้สึก สงหรณใจขึ้นมาทันทีว่ามีเหตุการณ์ไม่ดีจะเกิดขึ้น

หลังจากที่ตนได้เปิดประตูรถออกก่อนแต่ยังไม่ทันที่จะก้าวลง คนที่ยืนอยู่ข้างหลังรถคิดว่าตนจะพรวดลงจากรถเลยจึงได้ยิงปืนเข้าใส่ทันที ลูกปืนนั้น ไปโดนประตูรถ ดังนั้นด้วยสัญชาตญาณของมนุษย์ก็ต้องหนี เมื่อตนตกใจจึงได้หนีออกไปยังประตูรถอีกข้างหนึ่ง จากนั้นก็ได้วิ่งฝ่าเข้าไปยังฝูงชนที่อยู่ใกล้ๆ ส่วนคนที่ตามล่าก็ถอยหนีหลบไป

ซึ่งเหตุการณ์นั้นก็ยังคงตรึงตรามาจนถึงทุกวันนี้ แต่วัตถุมงคลที่หลวงปู่ทิมท่านมอบให้ก็ไม่ขาดจากตัวเด็ดขาด และหลังจากปลดทหารมาตนก็ยังใช้เรื่อยมาด้วยพุทธคุณที่เด่นชัดมากในเรื่องของเมตตามหา นิยม และแคล้วคลาดจากสิ่งอันตรายต่างๆที่จะเกิดขึ้นได้ ซึ่งปัจจุบันนี้เป็นเวลา40กว่าปีที่ยังใช้อยู่สิ่งนั้นก็คือ ปลัดขิก ส่วนฝ้ายยันต์และลูกอมที่ถักเหลียมไว้ได้ผู้ลงตามสภาพการใช้งานไปแล้ว

ผมจะขอนำประสบการณ์เรื่อง เล่าสี่ฝั่งเขียวพัดโบกชุดนี้มาเล่าให้ฟังกัน เมื่อตอนที่ได้ปลุกเสก จากพิธีที่วัดชากกอไผ่ไม่กี่วันผมได้นำมาเก็บไว้ที่ หน้าโต๊ะหมู่บูชาซึ่งโดยปกติแล้วหน้าต่างจะติดทั้งมุ้ง ลวดและเหล็กดัด และประตูเป็นกระจกบานเลื่อน และวันนั้นผมก็ได้ไปทำธุระข้างนอก

หลังจากเสร็จสิ้นธุระผมได้กลับมาแล้วได้ขึ้นไปห้องพระजूก็ได้อ่านนักษัตร ยางมาจากไหนไม่ทราบมาเกาะที่หม้อสี่ฝั่ง ซึ่งโดยปกติแล้วแถบบ้านผมจะอยู่ใกล้ทะเลจะไม่มีการขังมา เมื่อผมเห็น ครั้งนั้นนกก็ได้พยายามบินหนีแต่ไปไม่ได้เพราะติดมุ้งลวด ผมก็เลยให้คนที่บ้านจับแล้วนำไปปล่อย ออกไปก็ไม่คิดอะไรที่แรกนึกว่าคงจะหลง ทางมา

จากนั้นก็ได้นำให้กับทางอาจารย์ขมังเวทย์ ทางอาจารย์ได้กล่าวว่าสี่ฝั่งนั้นสำเร็จแล้ว สามารถ นำมาใช้ได้เลยแต่ต้องให้ใช้ในทางที่ถูกต้องนะครูบาอาจารย์เขาแรงมาก แรงถึงขนาดนกบินเข้ามา เกาะได้ แต่ครั้งแรกนั้นผมไม่ได้ถ่ายรูปไว้

จนมาอีกประมาณสามวันเวลาประมาณทุ่มกว่าๆก็ได้มีนักษัตรขังมาจะเป็นตัวใหม่ได้ พยายาม บินจะเข้าไปทางหน้าต่างในห้องพระที่เดิมให้ได้แต่ติดมุ้งลวด จากนั้นมันก็ได้บินลงจะเข้ามาในบ้าน แต่ คราวนี้ก็มีคนเห็นพอดีจึงได้ช่วยกันจับและได้ถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึก

จากนั้นตอนเช้าก็ได้นำไปปล่อย ซึ่งผมเองคิดว่าจะเป็นอนุภาพของวิชาเมตตามหานิยมสูง สามารถทำให้สัตว์ง่วงและหลงไหลได้ ผมเคยได้ยินสี่ฝั่งในเกจยุคเก่าของเมืองระยองที่คนเขารำลือ กันคือสี่ฝั่ง หลวงพ่อหันตัววัดปากน้ำพังรัต เขาเล่าว่า เวลาหลวงพ่อกำหนดสี่ฝั่งเสร็จ ท่านจะนำสี่ฝั่งชัก รอกขึ้นไปบนยอดเสา ถ้ามีนักษัตรมาเกาะก็แสดงว่าสี่ฝั่งนั้นสำเร็จแล้ว แต่ถ้าไม่มีนักษัตรมาเกาะก็แสดงว่า ยังใช้ไม่ได้ และอนุภาพของสี่ฝั่งนั้นสามารถเห็นผลได้ดีก็อยู่ที่การมีจิตยึดมั่นในการใช้ ครับ (ผมขอ แสดงรูปถ่ายนกตัวดังกล่าวครับ)

เกจิอาจารย์ในยุคเก่านั้น การสร้างเครื่องรางของขลังได้ถูกต้องตามตำราแล้วจะมีความเชื่อมั่นว่าเครื่องรางที่สร้างไปนั้นมียานภาพกับผู้ที่ถือครองไว้สามารถนำไปใช้ได้ อย่างมั่นใจ เมื่อมาถึงในยุคกาลสมัยของหลวงปู่ทิม อีสริโกแห่งวัดละหารไร่โดยท่านมีความใฝ่รู้ด้านวิชาอาคมต่างๆเมื่อได้เรียนรู้ในวิชาอาคมใดๆแล้วท่านจะต้องนำวิชาอาคมที่ร่ำเรียนมานั้นมาใช้ให้เกิดผล อย่างเชื่อมั่นได้ นายสาย แก้วสว่างลูกศิษย์ของท่านเล่าว่า

ในยุคก่อนเมื่อหลวงปู่ทิมท่านเรียนรู้วิชาอาคมใดๆจากครูบาอาจารย์มา หลังจากนั้นท่านก็จะนำวิชาอาคมที่ศึกษามานั้นทดลองจนเห็นผลเป็นที่ประจักษ์ ได้จึงสามารถที่จะนำวิชาอาคมมาสื่อใช้เป็นเครื่องราง

ของขลังเพื่อนำมาแจกจ่ายแก่ชาวบ้านตามความต้องการตั้งปรารถนากันอย่างเช่น การเสกปลัดขิก โดยที่สูตรตำราโบราณนั้นกล่าวบันทึกไว้ว่าจะต้องเสกให้ดินหรือวุ้นในน้ำได้ เปรียบจุดตั้งมีชีวิตชีวา ก็แสดงว่าเป็นผลสำเร็จ ในระยะเวลาเวลาที่หลวงปู่ทิมท่านสำเร็จการสร้างปลัดขิกได้โดยท่านกำหนดให้ ปลัดขิกนั้นสามารถมีจิตวิญญาณของตัวเองได้ต้องใช้หลักอำนาจจิตถูกตามหลัก วิธีการใดโดยที่หลักการก็ไม่ได้มีอะไรมากเพียงแต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านสำเร็จมาก่อนท่านแนะนำกำหนดเพียงให้อยู่ที่จิตและใจเท่านั้น ซึ่งตามหลักวิธีมันอาจจะดูเหมือนง่ายแต่ก็คงไม่ใช่ง่ายอย่างที่คิดกัน

ปลัดขิกนั้นสามารถมีพุทธคุณครอบจักรวาลได้ถ้ารู้จักนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ และมีสรรพคุณเฉพาะกิจอย่างหนึ่งคือสามารถมีอานุภาพคลอเคล้าได้ง่าย มีเรื่องเล่ากันว่า หมอเข้า คำมี อดีตแพทย์ประจำตำบลละหารไร่และเป็นหมอที่มีชื่อเสียงในการทำคลอดหรือที่เราเรียกกันว่า หมอตำแย ตามชื่อเรียกในยุคสมัยนั้นและท่านยังเป็นลูกชายของหลวงปู่แก้ว เกสาโร อีกด้วย

โดยหมอเข้าท่านได้มาอยู่กับหลวงปู่ทิมตั้งแต่มดเล็กโดยเสื่อแก้ว(หลวงปู่ แก้ว) ได้นำมาฝากเลี้ยงไว้ ต่อมาเมื่อโตขึ้นก็ได้เรียนวิชาอาคมต่างๆกับหลวงปู่ทิม โดยเฉพาะวิชาหมอตำแย และการคลอเคล้านั้นถือว่าสำคัญมากเพราะเป็นชุมชนที่ห่างไกลจากโรงพยาบาลมาก และคนสมัยนั้นก็เลยคลอเคล้าจากหมอตำแยกัน

หลวงปู่ท่านได้สอนแนะนำเคล็ดวิธีการต่างๆให้กับลูกศิษย์ของท่าน และลูกศิษย์ในยุคแรกๆของท่านที่ร่ำเรียนเป็นหมอตำแยนั้นก็มียานภาพนั้นนับ ตั้งแต่ ปู่หล่อ หมอทัต หมอเปี่ยม จนมาถึงยุคของหมอเข้าซึ่งหมอเข้านี้ชาวบ้านละหารไร่และพื้นที่ใกล้เคียงยอม รู้จักชื่อเสียงและกิตติศักดิ์ของท่านดี เมื่อมีใครเจ็บท้องใกล้คลอดก็ต้องเรียกหาหมอเข้า ชาวบ้านคนเก่าแก่ที่เคยคลอเคล้ากับหมอเข้าแล้วว่า ก่อนที่จะคลอเคล้าหรือตอนตั้งท้องหมอเข้าจะให้ตะกรุดทองแกไว้ติดตัวเพื่อ ป้องกันผีพรายหรือเสนียดจัญไรต่างๆโดยตะกรุดทองแกนี้หมอเข้าจะนำวัสดุตาม แต่จะหาได้แล้วนำไปให้หลวงปู่ทิมท่านปลุกเสก หรือถ้าใครสะดวกก็ให้ไปหาหลวงปู่ท่านลงให้ ส่วนใหญ่วัสดุที่ใช้ก็จะนำไปกันเอง ซึ่งจะหาแบบมาตรฐานไม่ได้ คนสมัยก่อนนั้นเชื่อเรื่องแบบนี้กันมากจึงต้องหาเครื่องรางของขลังมา คຸ້ມครองกัน

ต่อมาด้วยความที่หลวงปู่ทิมท่านเริ่มชราภาพมาก การสร้างตะกรุดทองแก่จึงไม่ค่อยนิยมสร้างกัน แต่คนในยุคเก่าก็ได้มีการนำเอาปลัดขิกมาใช้แทนเพราะเชื่อกันว่าสามารถมี อานุภาพป้องกันผีพรายได้ จึงนิยมเอาปลัดขิกของหลวงปู่มาพกติดตัวกัน บางทีก็เอามาฝนน้ำกินเมื่อเวลามีอาการปวดท้องซึ่งก็สามารถหายอย่างชะงักได้ มีอยู่ครอบครัวหนึ่งอยู่ในเขตบ้านตาสีทึบ(อยู่ทางตอนใต้ของวัดละหารไร่)ซึ่งเหตุการณ์ตอนนั้นมีหญิงท้องแก่ใกล้คลอด น้ำคร่ำเริ่มแตก น้ำเริ่มเดินประกอบกับเป็นท้องแรกด้วยซึ่งอาการนี้จะต้องปวดแบบทรมานทรมานมาก ช่วงเวลานั้นเป็นเวลากลางคืนด้วย จากนั้นก็ได้ช่วยหามกันไปที่บ้านหมอเข้าซึ่งระยะทางก็ลำบากทุลักทุเลพอสมควร จนถึงบ้านหมอเข้า จากนั้นหมอเข้าก็ได้ให้คนท้องโหมกับผ้าขาวม้าที่เตรียมไว้แล้วให้ญาติคอยดัน หลังไว้เพื่อไม่ให้หงายหลัง จากนั้นหมอเข้าก็ได้ทำคลอดโดยวิธีการที่ได้ร่ำเรียนมา

ผลปรากฏว่าจากนั้นไม่นานเด็กก็คลอดออกมาได้ง่าย ปลอดภัยทั้งแม่และลูก ซึ่งเราดูแล้วเหมือนว่าเป็นเหตุการณ์ปกติ แต่ที่มันน่าทึ่งคือ โดยปกติแล้วคนที่ตั้งท้องแรกนั้นแน่นอนต้องคลอดยากไม่ง่ายเหมือนท้องสองหรือท้องสามขึ้นไป แต่นี่ท้องแรกกลับคลอดง่าย และก็ไม่ปวดแบบทรมานทรมานภายหลังจึงทราบได้ว่า เขาได้เอาปลัดขิกของหลวงปู่ทิมไปแช่น้ำกินเป็นประจำ เพราะคนเฒ่าคนแก่เขาแนะนำกัน ซึ่งตั้งแต่ทำมาตอนท้องแรกๆเขามีอาการแพ้ท้องเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและก็ไม่มีอาการเจ็บป่วยใดๆที่ต้องทนทรมานเลย จนมาท้องเริ่มแก่เขาก็เอาปลัดขิกฝนกับน้ำกินเพราะเชื่อว่าป้องกันอันตรายจาก ผีพรายและทำให้คลอดลูกง่ายขึ้นตามความเชื่อถือกัน และผลปรากฏว่าก็เป็นจริงตามคำร่ำลือกัน

ซึ่งปัจจุบันนี้ความเชื่อนี้ก็อาจจะถือปฏิบัติกันอยู่แต่ก็คงน้อยมากเพราะ ความเจริญทั่วถึงแล้วต้องไปคลอดตามโรงพยาบาลกัน ซึ่งหมอดำแย่นั้นก็คงยังมีอยู่บ้างในคนยุคเก่าๆ ตามบ้านนอกที่ห่างไกลความเจริญ และลูกศิษย์ของหลวงปู่ทิมที่มีชื่อเสียงทางด้านหมอดำแย่นอกจากนี้ได้สูญเสียกัน ไปหมดแล้วหลังจากสิ้นหมอเข้า คำมีไปคงเหลือไว้แต่เพียงคำร่ำลือและความทรงจำที่ดีตลอดกาล ในการนี้ผมได้นำรูปหมอเข้า คำมี มาให้ทุกท่านได้ชมกันครับ

การสร้างพระของวัดละหารไร่ ในยุคแรกๆนั้น การผสมเนื้อพระจะใช้สูตรตามแบบโบราณซึ่งก็มีชาวบ้านในยุคเก่าที่ยังพอมิชีวิตอยู่ยังได้มีส่วนช่วยกันกดทำพระก็มี หรือช่วยในการตำผงดินสอพองและผงว่านต่างๆก็มี โดยมีการใช้น้ำข้าวสุกมาเป็นตัวประสาน ซึ่งแม่พิมพ์ต่างๆที่ใช้นายสาย แก้วสว่างลูกศิษย์ของท่านได้ใช้ไม้มาแกะเป็นบล็อกในยุคแรกๆ ต่อมาก็จะใช้เป็นแบบหินมีดโกน และก็ยังใช้วิธีการถอดแบบพระขึ้นมาก็มี ซึ่งก็มีอีกหลายแบบหลายอย่างที่ชาวบ้านได้ช่วยกันสร้างไว้.....

ผม ได้นำพระเครื่องในพิมพ์หนึ่งที่ชาวบ้านได้ช่วยสร้างกันไว้ในครั้งนั้น โดยการใช้น้ำข้าวสุกมาเป็นตัวประสานซึ่งในตอนแรกๆเนื้อหาพระจะมีความเลื่อม มือ เพราะยังคงความชื้นสัมผัสเสมอ เมื่อเวลานานไปก็จะกิดกลิ่นอายสีในตัวพระดังที่เข้าใจกัน และความแห้งของเนื้อพระก็จะต่างกับการใช้กาวยาเป็นตัวประสานซึ่งจะเกิดความ กระด้างของเนื้อพระได้

ครั้งที่แล้วผมได้เขียนเล่า ประสบการณ์อย่างหนึ่งของอานูภาพแห่งปลัดขิกที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดผลได้ อย่างอัศจรรย์ เราจะเห็นว่าจุดประสงค์ของเกจิอาจารย์ในยุคเก่านั้นต้องการเสกเพื่อการคุ้มครองป้องกันภัยนานานับประการ แต่คุณวิเศษของปลัดขิกนั้นกลับเกินคณานับตามความต้องการของผู้มีจิตนับถือทั้งหลายได้ และโดย

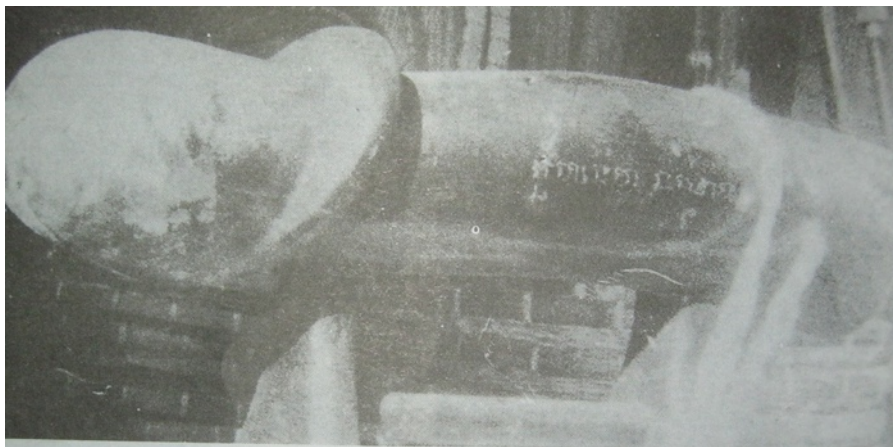
ตามตำนานปลัดขิกนั้นเป็นเครื่องรางที่อยู่คู่กับคนสังคมไทยมานาน ตั้งแต่สมัยอยุธยา ปลัดขิกนั้นบางพื้นที่เขาจะนิยมเรียกกันในชื่อว่า ขุนเพ็ด หรือ ขุนเพชร ปลัดขิกหรือขุนเพ็ด เป็นเครื่องรางคู่กับโยนีย์ (เครื่องรางรูปของลับของสตรี) ซึ่งทั้ง 2 สิ่งนี้เป็นดอกไม้ในแดนสวรรค์ เป็นเครื่องหมายของการกำเนิดสิ่งใหม่ ๆ หรือความมั่งคั่งของชีวิตใหม่ ขุนเพชร หรือปลัดขิก แต่เดิมนิยมให้เด็กผู้ชาย แขนงไว้ที่เอว

เพราะเด็กในระยะนี้จะมีภูมิคุ้มกันตนน้อยลง เพราะ แนวนโน้มที่จะเจ็บไข้ไม่สบายมีมากขึ้น ความเชื่อที่ว่าผีสิง ทั้งหมายจะทำให้เด็กเจ็บป่วยไม่สบายจึงให้แขวนปลัดขิกหรือขุนเพชรไว้ ทั้งนี้เพราะปลัดขิกที่นำมาแขวนให้กับเด็กชายนั้น เพื่อต้องการที่จะหลอกผีให้เข้าใจผิดไปว่าเด็กชายนั้นใช่เด็ก ปลัดขิกนั้นมีเคล็ดการใช้ แตกต่างกันไปตามความเชื่อถือกัน บางคนนิยมให้ผูกเนื้อลูกตัวคือคาคที่เอวให้โดนเนื้อตัวเจ้าของไว้

แต่อีกแบบหนึ่งนั้น นิยมให้ปลัดขิกแขวนออกมาให้คนอื่น ๆ เห็นจะยังมีอานุภาพ คงเป็นอิทธิพลมาแต่เดิมที่จะใช้หลอกผีให้เข้าใจว่า โดนแล้ว ผีจะได้ไม่มายุ่ง ส่วนการให้ผูกเนื้อโดนตัวนั้นตามความคิดอาจเข้าใจกันว่า สิ่งต่างๆ ในร่างกายจะสมบูรณ์เมื่อธาตุทั้ง ๖ ประสานต่อเนื่องกันไป เรื่องอานุภาพหรือความขลังศักดิ์สิทธิ์ของปลัดขิกนั้น มีอานุภาพครบทุกด้านทุกประการ คาคาที่นิยมใช้กับปลัดขิก คือ หัวใจโจร ที่ว่า “กันหะเนหะ” ด้วยความหมายที่ว่า โจร เป็นผู้ทำลายล้าง การใช้หัวใจโจรจึงเป็นการใช้เกลือจิ้มเกลือ หนามยอกเอาหนามบ่ง ให้โจรทำลายล้างสิ่งไม่ดีต่างๆ ให้หมดไป ปลัดขิกนั้นส่วนใหญ่จะเด่นทั้งเรื่อง คงกระพัน กันเขี้ยววา และแคล้วคลาดปลอดภัย ป้องกันเสนียดจัญไร ภูติผีต่างๆ ในด้านเมตตามหาเสน่ห์ก็มีอยู่ครบ เราจะเห็นว่าตั้งแต่เดิมเริ่มเดิมนั้นปลัดขิกเป็นเครื่องมือที่ใช้หลอกผี

แต่แล้วต่อมาปลัดขิกก็ได้ยกระดับตัวเองให้กลายเป็นสิ่งสมควรถือเป็นของขลังในตัวของมันเอง โดยไม่จำกัดอยู่กับวัยอีกต่อไป ผู้ใหญ่ซึ่งไม่มีความจำเป็นแต่ประการใดที่จะหลอกผีให้เข้าใจผิด ก็ยังนิยมที่จะแขวนไว้เป็นเครื่องรางป้องกันสิ่งชั่วร้าย โดยไม่รู้ถึงสาเหตุหน้าที่ของมัน ในที่สุดปลัดขิกหรือขุนเพชร ก็ได้ประกาศอิสรภาพยกฐานะตัวเองขึ้นไปอีกระดับ กลายเป็นสิ่งสมควรแก่การเคารพบูชากราบไหว้ สถิตอยู่ตามศาลหรือเป็นเครื่องนำโชคลาภตั้งไว้บูชา หรือเป็นเครื่องมือเพื่อนำความเจริญก้าวหน้าเนื่องในการทำมาค้าขาย และ ผู้ที่มีความเชื่อมั่นและคิดเสมอว่าตัวเรามีของดีคือปลัดขิกหรือ ขุนเพชร เผด็จศึกติดตัวอยู่ ยิ่งมีความผูกพันและเชื่อมั่นมากเท่าไร เครื่องรางชนิดนี้ย่อมแสดงผลให้ประจักษ์ได้อย่างชัดเจน โดยทั่วไปแล้วเกจิอาจารย์ยุคเก่าหรือผู้ใช้เครื่องรางทุกอย่างจะขาดปลัดขิกไม่ได้ เป็นของป้องกันตัวพื้นฐานที่สำคัญ ในฐานะ “ผู้เคียงข้าง” ตลอดกาล ฉะนั้นทุกท่านที่มีเครื่องรางชนิดนี้ไว้คุ้มกายจงเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์และอภินิหารของมันได้อย่างไม่ต้องลังเลสงสัยเลย

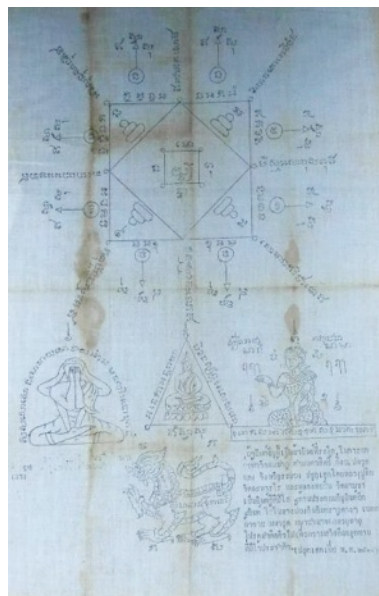
วันนี้เป็นวันครุฑมนได้นำปลัดขิกตัวใหญ่หรือจะเรียกกันว่าเป็นตัวครุฑก็ได้ โดยเมื่อครั้งที่นายสาย แก้วสว่างท่านได้ใช้แก่นไม้อินทรีมาแกะแล้วนำมาถวายเป็นเครื่องรางบูชามิไว้เพื่อ ที่จะช่วยกันสร้างปลัดขิกในยุคต่อมาคือในช่วงยุคสร้างโบสถ์วัดละหารไร่ครับ

สำหรับในดินแดนแห่งเขตบ้าน ช่องหรือบ้านส่องพนมสารคาม เมื่อครั้งในอดีตหลวงปู่ทิมท่านเคยเดินทางไปร่ำเรียนวิชากับฆราวาสชื่อดังใน แถบนั้นหลายท่านแต่เท่าที่จำได้หลวงปู่ทิมท่านเคยเล่าให้นายสาย แก้วสว่างลูกศิษย์ของท่านฟังว่า ได้ไปร่ำเรียนวิชาอาคมต่างๆกับฆราวาสเริ่ม รอดและฆราวาสสายนี้ โดยเฉพาะฆราวาสสายนี้หลวงปู่ท่านได้ไปร่ำเรียนวิชาทางสายเขมร ซึ่งเป็นวิชาเอกเฉพาะที่ขึ้นชื่อมากในยุคสมัยนั้น โดยหลวงปู่ท่านไปร่ำเรียนมาหลายปีทีเดียวการสืบเสาะหาครูบาอาจารย์ของท่าน นั้นอาจเป็นไปได้ด้วยความยากลำบากเพราะเวลานั้นมันล่องเลยมาเกือบร้อยปีแล้ว ซึ่งในสถานะปัจจุบันสภาพภูมิประเทศและความเป็นอยู่นั้นคงเปลี่ยนแปลงกันไป ตามกาลยุคสมัย แต่ถ้ามีโอกาสผมอาจจะนำเสนอในหมู่บ้านช่องมาให้ชมกันครับ

สำหรับตระกูลยุคแรกของหลวง ปูทิมที่ทำมาจากตะกั่วหุบนั้นผมได้นำรูปถ่ายมาแยกแยะข้อเปรียบเทียบกัน ระหว่างตะกั่วหุบทับตะกั่วจืด(เป็นของเกจิท่านอื่นนะครับ)ซึ่งจะมีลักษณะรูปร่างที่แตกต่างกัน ซึ่งได้มีคนpmมาสอบถามลักษณะข้อแตกต่าง ผมจึงได้นำรูปถ่ายมาให้ดูครับ

ผ้ายันต์ชุดนี้เป็นผ้ายันต์ เมื่อครั้งในอดีตที่พระอาจารย์ทวนอดีตเจ้าอาวาสวัดแม่น้ำคู่เก่าได้ดำริจัด สร้างโดยมีหลวงปู่ทิมแห่งวัดละหารไร่และหลวงพ่อชั้นแห่งวัดมาบข่าปลุกเสก เพื่อออกในงานบุญที่วัดของท่าน เป็นผ้ายันต์ที่ทรงอานุภาพยิ่ง แต่ในยุคปัจจุบันนั้นของเลียนแบบนั้นมีมากหลายครับ

มีหลายคนถามว่าแล้วเหรียญ หลวงปู่ทิมที่ออกวัดแม่ น้ำ คูน นั้น หลวงปู่ทิมท่านเสกหรือไม่..ซึ่ง
เหรียญชุด นี้ไม่ทันหลวงปู่ทิมท่านเสกครับไม่ว่าบล็อคไหนก็แล้วแต่จะเป็นบล็อควงเดือน หรือบล็อค
ซี่มุกก็ไม่ทันทั้งนั้น เหรียญชุดนี้พระอาจารย์ทวนท่านได้สร้างไว้แล้วหลวงปู่แก้ว เกสาโรท่านได้ร่วม พิธี
เสกนี้แทนหลวงปู่ทิมที่ท่านได้มรณภาพไปก่อนหน้านี้แล้วครับ เหรียญชุดนี้ถือว่ามีประสบการณ์ที่ดีมาก
จะเด่นไปในทางแคล้วคลาดและคงกระพัน ผมไม่แนะนำให้หาเพราะของก๊อบปี้ นั้นทำได้ร้อยเปอร์เซ็นต์
และหลายฝีมือครับ!

หลังจากหลวงปู่ทิมท่านได้เลิกทำลูกอมเทียน เพราะลูกอมเทียนนั้นรักษายาก ประกอบกับช่วงนั้นก็มีการศึกษาลูกหา พวกมันมาของของดีกับหลวงปู่หรือบางทีก็มีชาวบ้านที่จะไปเป็นทหารมาขอของดีบ้างเพื่อนำไปใช้ติดตัวกัน หลวงปู่ท่านจะชอบแจกลูกอมไว้ใช้ติดตัว หลวงปู่ทิมท่านได้เล่าให้นายสายฟังว่า ลูกอมมีพุทธคุณครบทุกด้าน ป้องกันภัยอันตรายภัยใดๆ ได้ดีสามารถนำไปใช้ได้ในทุกๆที่

ยุคแรกๆ ท่านจะทำลูกอมเทียนไว้แจก ต่อมานายสาย แก้วสว่าง ไวยาวจักรกับหลวงตาอดผู้เป็นชรัวรอง ได้พูดคุยปรึกษากับหลวงปู่ทิม ว่าลองเอาผงของหลวงปู่ที่มีอยู่มาทำลูกอมกันดูซิ ซึ่งตอนนั้นหลวงปู่ท่านได้ลบผงอิทธิเจ ผงปลมั่งโดยลบผงจากกระดานชนวนไว้ประมาณขวดโหลแก้ว โดยหลวงปู่ทิมท่านก็ได้เห็นดีด้วยกับการทำลูกอมผงในครั้งนี้ เพราะไม่ต้องลงทุนอะไรมาก

จากนั้นหลวงตาอดท่านก็ชวนพระเถรภายในวัด มาช่วยกันปั้นลูกอมขึ้นมา ต่อมาหลวงปู่ทิมท่านได้เอ่ยแนะให้ใส่หุงวง (ห่วง) ด้วยจะได้มีห่วงสามารถแขวนใส่ได้เลย ซึ่งหลวงปู่ท่านคงเห็นดีด้วยกับสมัยที่ท่านได้เคยสร้างลูกอมเทียนขึ้นมาหลังจากหลวงปู่ทิมท่านได้เอ่ยขึ้นมา นายสายท่านก็ได้ไปหาลวดภายในวัด เพื่อที่จะนำมาทำห้วงลูกอม เมื่อได้ลวดมาจำนวนหนึ่ง นายสายกับหลวงตาอดก็ช่วยกันขดให้เป็นห่วงเล็กๆ สำหรับทำเป็นหุงวง เพื่อที่จะสามารถแขวนใส่ได้ตามความต้องการ ส่วนพระเถรที่อยู่ในวัดก็ช่วยกันปั้นลูกอม

การปั้นลูกอมนั้น ยุคแรกๆ หลวงตาอดท่านได้เอาผงดินสอพองกับผงปูนที่ท่านเก็บเอาไว้ นำมาผสมกับผงของหลวงปู่ทิมที่ท่านลบไว้ ซึ่งหลวงปู่ทิมท่านก็ได้นำผงอิทธิเจ ผงปลมั่งที่ท่านลบไว้มาให้หลวงตาอดมาผสมในกะละมังของวัดที่เตรียมไว้ ในครั้งแรกๆ ลูกอมจะปั้นเป็นเม็ดเล็กขนาดเท่าปลายนิ้วก้อย แล้วนำห้วงลวดที่เตรียมไว้ ใส่ทำห้วง พอทำไปได้จำนวนหนึ่งห้วงลวดที่เตรียมใส่ไว้เกิดหมด นายสายก็ได้ไปหาลวดในวัดอีก ซึ่งก็หาอยู่พักใหญ่ ก็ไปได้ลวดสำหรับทำราวตากผ้าหลวงปู่ นายสายก็ได้นำมาขดทำห้วงใส่ในลูกอม ขนาด

ของลวดจะใหญ่กว่าของเดิมเล็กน้อย มาครั้งหลังจากนั้นพระเถรก็มาช่วยกันปั้นต่อซึ่งคราวนี้ลูกอมเม็ดจะใหญ่กว่าปั้นครั้งแรกๆ ส่วนใหญ่จะมีขนาดเท่าๆ หัวแม่มือ เมื่อทำการปั้นลูกอมได้จำนวนมากพอสมควร ทำจนหมดผงที่ผสมไว้ แล้วนายสายจึงได้นำลูกอมทั้งหมดที่ช่วยกันปั้นนำมาใส่ในกระบุง แล้วนำไปให้หลวงปู่ทิมท่านเสกในห้องของท่าน หลวงปู่ท่านก็ได้เสกทุกวัน ในห้องของท่านเรื่อยมา ใครมาขอของดี ท่านก็มาหยิบให้หนึ่งเม็ด ใครมาทำบุญกับวัดท่านๆ ก็แจกให้คนละเม็ดนำไปติดตัวกัน

ซึ่งภายหลังชาวบ้านแถบนั้นที่เอาลูกอมผงไปใช้ได้มาบอกหลวงปู่ว่า ใช้ไปแล้วผงจะร่วงแตกง่าย ซึ่งตอนนั้นนายสายและหลวงตาอดท่านได้นั่งฟังอยู่ด้วย หลังจากนั้นไม่กี่วันมีคนแนะนำหลวงตาอดให้ลองชูปทองบรอนซ์ดูเพื่อกันผงร่วง ซึ่งเรื่องราวต่อจากนั้นหลวงตาอดท่านก็ได้ปรึกษากับหลวงปู่ทิมซึ่งหลวงปู่ท่านก็เห็นดีด้วย จึงได้ผงทองกระป๋อง (ตราหัวควาง) มาหลายกระป๋อง และได้ซื้อแลคเกอร์ใสมาใส่ผสมกับผงทองด้วย นายสายจึงได้ไปหยิบเอาลูกอมผงมีห้วงที่เสกไว้แล้วในห้องหลวงปู่ ทิมมาจำนวนหนึ่งลองนำมาชูปทองดู พอชูปเสร็จแล้วแห้งได้ที่นายสายก็ได้้นำลูกอมที่ชูปทองแล้วไปให้หลวงปู่ท่าน ดู ซึ่งท่านดูแล้วท่านก็เห็นชอบด้วย จากนั้นนายสายก็ได้เดินไปหยิบเอาลูกอมผงมีห้วงในห้องหลวงปู่มาอีกจำนวนหลายเม็ดมาชูปทองตอนนั้นก็ยังมีหลวงตาอด นายสายและพระเถรชาวบ้านจำนวนหนึ่งช่วยกันเอาลูกอมมาชูปทองพอเสร็จได้จำนวนพอประมาณ จากนั้นนายสายก็ได้นำลูกอมที่ชูปทองเสร็จแล้วนำมาใส่ในถาดไว้ในห้องหลวงปู่

by น้ำต้อย เขมเบ้

พระประธานนี้ถือเป็นองค์สำคัญ
ที่ชาวบ้านละหารไร่และลูกศิษย์ลูกหาและ
หลวงปู่ทิมได้ร่วมแรงร่วมใจกันสร้าง ขึ้นมา
เพื่อสนองความศรัทธาที่ดี

ซึ่งประมาณกาลกันว่าน่าจะสร้าง
ขึ้นพร้อมๆกับการสร้างโบสถ์ไม้ ผมได้เคย
สอบถามกับลูกศิษย์ของท่านปัจจุบัน
อายุ86ปีท่านเล่าว่าท่านได้มาเป็น ครูสอนที่
โรงเรียนวัดไร่เมื่อประมาณปีพ.ศ.
2483-2484 และโบสถ์ไม้ที่สร้างก่อนที่จะมา
เพียงปีเดียว

ส่วนพระประธานนั้นจะสร้างมาไร่
เรียกกันโดยนำเอาดินบริเวณวังสามพญา
มาปั้น เป็นพระขึ้นมา เอาไว้มีข้อมูลหลักฐานที่
เด่นชัดจะนำมาเขียนเป็นบทเรื่องราวกันต่อ
ไป...

ภาพชมภาพบรรยากาศตอนงาน พระราชทานเพลิงหลวงปู่เมื่อปี พ.ศ.2526 ณ.เมรุวัดละหารไร่ ในภาพ
เสื่อนำเงินนั้นคืออาจารย์สุเทพ

ท่านเป็นอีกผู้หนึ่งที่มีประการณ์กับพระเครื่องหลวงปู่อย่างเหลือเชื่อ ท่านเคยมากราบหลวงปู่
เมื่อปี พ.ศ.2517 ท่านเล่าว่าหลวงปู่ทิมท่านมีจิตเมตตาสูง และเป็นพระที่ถือปฏิบัติเคร่งครัด หาได้ยาก
ยิ่งนัก

ประวัติวัดละหารไร่ ซึ่งแต่เดิมนั้นเป็นเพียงเพิงพักโดยหลวงปู่สังข์เฒ่าขณะนั้นเป็นเจ้าอาวาส วัดละหารใหญ่ได้มาสร้างไว้โดยกล่าวกันว่าท่านได้มาปลูกข้าวเพื่อเอามาไว้ เวลาขบฉันในยามเช้าพร้าจากเพิงพักก็ได้มาเป็นที่พักสงฆ์ จากนั้นก็ได้พัฒนามาเป็นวัดเล็กๆโดยหลวงปู่สังข์เฒ่าท่านเป็นผู้สร้างกำเนิด ขึ้นมา

จากนั้นท่านก็มาเป็นเจ้าอาวาสองค์แรกของวัดโดยสมัยนั้นจะเรียกกันว่าวัดไร่ เพราะพื้นที่ในยุคนั้นจะเป็นที่ลุ่มมาบหน้าเหมาะแก่การเพาะปลูก จากนั้นต่อมาเล่ากันว่าเจ้าเมืองระยองได้นิมนต์ท่านให้ไปดำรงตำแหน่งเป็น เจ้าอาวาสที่วัดจันทอุดมหรือวัดเก้ง (ปัจจุบันคือโรงพยาบาลระยอง) ส่วนทางวัดละหารไร่นั้นได้มอบหมายให้หลวงพ่อแดงเป็นเจ้าอาวาสวัดไร่ต่อจาก หลวงปู่สังข์เฒ่า เมื่อสิ้นยุคหลวงพ่อแดงก็จะเป็นหลวงพ่อเกิด หลวงพ่อสิงห์ หลวงพ่อจ๋วมตามลำดับถึงจะมาเป็นหลวงปู่ทิม อิสริโก.....

"มาชมสีผึ้งยุคแรกของหลวงปู่ทิมครับ ซึ่งนับว่าหายากมาก ณ.ปัจจุบันนี้ นายสาย แก้วสว่างท่านเคยเล่าว่า สีผึ้งยุคแรกของหลวงปู่ท่านจะมีส่วนผสมของว่านมากโดยนำมาเคี้ยวให้เข้ากัน หลวงปู่ทิมท่านอาจจะกำหนดส่วนสำคัญๆ

เพื่อให้ถูกต้องตามตำราที่ร่ำเรียนมาได้ ซึ่งผมก็ขอนำเอาสีผึ้งที่หลวงปู่ท่านทำในครั้งแรกมาให้ชมกันครับซึ่ง ปัจจุบันก็เหลือเท่าที่เห็นครับ..."

ผมจะขอเขียนเล่าประวัติสถาน แหล่งกำเนิดของหลวงปู่ทิมที่ได้สืบสานจากลูกหลานและคนเก่าแกในหมู่บ้านละหารไร่ โดยได้กล่าวกันว่าหลวงปู่ทิมท่านกำเนิด ณ.บริเวณบ้านหัวทุ่งตาบุตรหรือชาวบ้านจะเรียกกันว่า หัวทุ่ง ซึ่งบริเวณดังกล่าวนี้แต่ดั้งเดิมนั้นจะเป็นผืนป่า รอบๆบริเวณจะเป็นทุ่งนาข้าว มีลำคลองไหลผ่าน

สมัยก่อนนั้นจะมีการทำนาข้าวและการล่าสัตว์เพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพกัน นายแจ้และนางอินทร์งามศรี บิดาและมารดาของหลวงปู่ทิม ได้ถือกำเนิด ณ.บริเวณดังกล่าว และได้เลี้ยงจนเติบโตขึ้นมา และต่อมาบริเวณบ้านดั้งเดิมของหลวงปู่ทิมก็ได้ผู้พังสลายกันไปตามกาลเวลา ผมจะขอนำพื้นที่ดังกล่าวซึ่งโดยอดีตแต่ก่อนเคยเป็นบ้านเก่าแก่ของท่านแต่ ปัจจุบันนั้นก็เหลือแต่เพียงพื้นที่ว่างเปล่า

เรา จะเห็นว่าพื้นที่ดังกล่าวนี้เมื่อครั้งอดีตเคยเป็นบ้านพักอาศัยของหลวงปู่ ทิมตั้งแต่เป็นยุคสมัยเป็นฆราวาส โดยท่านมีพี่ชายสายเลือดเดียวกันคือปู่ชุ้น ต่อมาท่านยังมีน้องที่ต่างบิดาหรือต่างมารดาที่ไม่สามารถสืบทราบอย่างแน่ชัด ได้เพราะคนสมัยก่อนจะไม่มีการบันทึกเป็นสำมะโนครัว

แต่จะเป็นเพียงการจดจำหรือการบอกเล่ากันเท่านั้น ซึ่งคำบอกเล่ากล่าวว่าท่านยังมีน้องที่เกิดมาร่วมต่างสายกันคือ ปู่วาน ปู่เลื่อม (เลื่อมเลื่อม) ย่าเครื่อง(ภรรยาปู่หล่อ) ซึ่งแต่ละคนนั้นก็ได้เสียชีวิตไปร่วมกว่า50ปีแล้ว สมัยนั้นตามชนบททางไกลจะไม่มีรูปถ่ายกันเพราะความเจริญยังไม่ถึงจึงไม่ค่อยมีรูปถ่ายให้เห็นกัน สมัยก่อนครอบครัวของหลวงปู่จะมีอาชีพทำนาข้าว และล่าสัตว์เพื่อหาเลี้ยงชีพกัน ...

ในวัยเด็กหลวงปู่ทิมท่านใช้ ชีวิตตามประสาเด็กทั่วไป อุปนิสัยโดยปกติแล้วจะชอบช่วยเหลือพ่อแม่ทำมาหากิน สมัยนั้นครอบครัวท่านมีอาชีพทำนาข้าว ยามว่างก็จะออกล่าสัตว์ต่างๆเพื่อนำมาประกอบอาหารเลี้ยงชีพ พอถึงวัยเรียนท่านได้มาศึกษาที่วัดละหารใหญ่ เพราะสมัยก่อนนั้นวัดละหารใหญ่เป็นสถานที่รับเรียนศึกษาแก่กุลบุตรทั้งหลาย หลวงปู่ท่านตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนสอบคะแนนได้ดีกว่าเด็กที่เรียนด้วยกัน หลังจากที่ท่านเรียนจบแล้วท่านก็ได้กลับไปช่วยพ่อแม่ทำมาหาเลี้ยงชีพต่อและใช้ชีวิตตามประสาเด็กวัยรุ่นทั่วไปก่อนที่ท่านจะใช้ชีวิตไปเป็นพลลูกหมู่ ทหารต่อไป....

หลวงปู่ทิมท่านได้ไปเป็น ทหารเรือโดยรับใช้ชาติอยู่ถึง4ปี ในสมัยนั้นจะเป็นไปเป็นทหารกันตั้งแต่อายุ18 ปี สมัยที่ท่านเป็นพลลูกหมู่ทิม ท่านได้เริ่มสนใจเรื่องวิชาอาคมเพราะได้ประสบเห็นกันอย่างประจักษ์ตา ภายหลังปลดทหารมาท่านได้มาช่วยพ่อแม่ประกอบทำมาหาเลี้ยงชีพ และใช้ชีวิตฆราวาสอยู่ประมาณ 2 ปีโดยท่านอาจจะเบื่อหน่ายกับชีวิตฆราวาสหรือการเข้าใจในสังขารของมนุษย์หรือการสนใจในหลักวิชาอาคมที่ต้องการศึกษาเรียนรู้ จึงได้ออกบวช โดยหลวงปู่ท่านได้บวชเมื่ออายุได้24ปี โดยมีพระครูชาว(อดีตเจ้าคณะแขวงเมืองระยอง)แห่งวัดทับมาเป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์สิงห์ วัดละหารใหญ่และพระอาจารย์เกียง เป็นพระกรรมวาจา

หลวงปู่ท่านได้ศึกษาเรียนรู้ทั้งกรรมและอักขระบาลีต่างๆพระอาจารย์สิงห์วัดละหารใหญ่ประมาณหนึ่งปีจนเข้าใจแตกฉาน จากนั้นท่านก็ได้ออกธุดงค์โดยท่านได้ไปกับคณะของหลวงพ่อบานแห่งวัดบางเหี้ย และช่วงที่ออกธุดงค์ท่านได้ศึกษาแลกเปลี่ยนวิชาอาคมกับพระที่ร่วมคณะกันหลาย รูป โดยมีเกจิชื่อดังต่างๆมากมาย เท่าที่จำได้หลวงปู่ท่านเคยเล่าให้นายสาย แก้วสว่างลูกศิษย์ของท่านว่าท่านเคยแลกเปลี่ยนวิชาอาคมกับพระภิกษุน้อยหรือ หลวงพ่อน้อย แห่งวัดธรรมศาลา แต่จะเป็นวิชาใดนั้นก็ไม้อาจจะระบุได้ และท่านยังได้ศึกษาการบำเพ็ญเพียรสมณะกรรมฐานกับหลวงพ่อบาน จนสำเร็จ จากนั้นท่านก็ยังได้ศึกษาวิชาอาคมกับฆราวาสอีกหลายท่านในเขตเมืองบางปลา สร้อยหรือเมืองชลบุรีในปัจจุบัน...

หลังจากหลวงปู่ทิมท่านได้เข้าร่วมคณะเดินธุดงค์กับทางสายหลวงพ่อบานท่านก็ยังได้ ศึกษาวิชาอาคมกับทั้งเกจิอาจารย์และฆราวาสชื่อดังต่างๆตามย่านเขตหัวเมือง และเขตปริมณฑลของเมือง บางปลาสร้อยหรือเมืองชลบุรีในปัจจุบัน หลวงปู่ทิมท่านตั้งใจร่ำเรียนเพียรศึกษาเพื่อการเรียนรู้กับ สรรพวิชาต่างๆ ที่ต้องการศึกษาทั้งปวง ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าท่านกำเนิดมาเพื่อสิ่งนี้โดยเฉพาะ หลวงปู่ทิมท่านไม่เคยย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆต่างๆที่มารบเร้าเพราะท่านมีจิต แห่งความตั้งใจหรือการตั้งปณิธานโดยหลังจากที่หลวงปู่ทิมท่านได้เข้าร่วมคณะ เดินธุดงค์กับทางสายหลวงพ่อบานท่านก็ยังได้ ศึกษาวิชาอาคมกับทั้งเกจิอาจารย์ และฆราวาสชื่อดังต่างๆตามย่านเขตหัวเมือง และเขตปริมณฑลของเมืองบางปลาสร้อยหรือเมืองชลบุรีในปัจจุบัน

หลวงปู่ทิมท่านตั้งใจร่ำเรียนเพียรศึกษาเพื่อการเรียนรู้กับสรรพวิชาต่างๆ ที่ต้องการศึกษาทั้งปวง ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าท่านกำเนิดมาเพื่อสิ่งนี้โดยเฉพาะ หลวงปู่ทิมท่านไม่เคยย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆต่างๆที่มารบเร้าเพราะท่านมีจิต แห่งความเพียรหรือการมีปณิธานความตั้งใจไว้อย่างแน่วแน่ ท่านเชื่อได้ว่าวิชาอาคมเป็นสิ่งที่ไม่มั่งงายสามารถสัมผัสได้แต่ต้องมีการ เรียนรู้ให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง แต่วิชาอาคมและไสยศาสตร์นั้นก็ไม่ใช่หนทางแห่งนิพพานแต่สามารถช่วยให้เกิดผล ในทางที่ดีได้ และทุกสิ่งทุกอย่างนั้นล้วนแล้วไม่มีสิ่งใดจะเกินกรรมไปได้ซึ่งหลวงปู่ท่าน มีจิตที่ตระหนักรู้ไว้มอ.....

หลวง ปู่ทิมท่านได้ศึกษาเพียรเรียนรู้กับวิชาอาคมและไสยศาสตร์ต่างๆอันเป็นวิชา ที่ควรศึกษาไว้ ซึ่งวิชาอาคมต่างๆนั้นมีมากมายที่ทรงคุณค่าไว้สำหรับการเรียนรู้ และอยู่ที่การไขว่คว้าแสวงหา อาจารย์ผู้สำเร็จวิชาของแต่ละแขนงเพื่อการศึกษา ร่ำเรียนที่ถูกต้องตามหลักการได้ หลวงปู่ทิมท่านถึงต้องเดินธุดงค์ไปในที่ต่างๆเพื่อร่ำเรียนวิชาตามความ ตั้งใจหรือคำปณิธานที่ได้ตั้งไว้ โดยตามประวัติเล่ากันว่าหลวงปู่ทิมท่านได้ศึกษาเรียนรู้วิชาอาคมมาจากตำรา เก่าแก่ของวัดละหารไร่ ซึ่งในยุคสมัยนั้นวิชาอาคมต่างๆหรือตำรายาแผนโบราณเขาจะจารึกลงในใบลาน แต่เคล็ดต่างๆของแต่ละวิชานั้นจำต้องเพียรหาอาจารย์หรือผู้แก่กล้าวิชา โดยการพำเพียรเรียนรู้นั้นจะต้องมีความมานะอดทนอย่างสูง จึงจะประสบความสำเร็จได้....

ความ พยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่น ซึ่งมันเป็นคำกล่าวอย่างยึดมั่นที่จะตราตรึงไว้เสมอสำหรับหลวงปู่ท่านโดยที่ ท่านพยายามหมั่นเพียรเรียนรู้กับสรรพวิชาต่างๆทั้งหลาย หลังจากที่ท่านได้ออกเดินธุดงค์ไปในที่ต่างๆและสถานที่สลับป่าหิมพานต์เพื่อบำเพ็ญ เพียรและการสืบทอดการเรียนรู้วิชาอาคมต่างๆกับเกจิอาจารย์ที่แก่กล้าวิชาและ ฆราวาสผู้เรืองนาม หลวงปู่ทิมท่านได้ศึกษาวิชาอาคมต่างๆโดยหลวงปู่ท่านได้เล่าว่าท่านได้มาพัก จำพรรษาที่วัดนามะตุม ถึง 3 พรรษา โดยในยุคสมัยนั้นท่านพระครูพินิจสมาจารหรือหลวงพ่อดำท่านดำรงตำแหน่งเป็น เจ้าอาวาส หลวงพ่อดำท่านมีอายุแก่กว่าหลวงปู่ทิม 2ปี ซึ่งก็ถือเป็นพระสหธรรมิกกัน หลวงปู่ทิมท่านได้ศึกษาวิชาอาคมกับฆราวาสในแถบของหมู่บ้านนามะตุมหรือบริเวณ ใกล้เคียง ซึ่งในแถบหมู่บ้านนามะตุมแห่งนี้มีฆราวาสที่แก่กล้าหรือผู้ทรงวิทยาคมอยู่ หลายท่าน.....

อันวิชาอาคมนั้นมีมากมาย หลายแขนงที่เรียนรู้ได้อย่างไม่มีวันจบสิ้น ซึ่งกระบวนการเรียนรู้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสืบทอดครูบาอาจารย์ในการ ร่ำเรียนให้ประสบผลสำเร็จตามแต่ละวิชากันไป และการเรียนรู้วิชาอาคมแต่ละอย่างนั้นจึงจำต้องใช้เวลากันยาวนานในการ ร่ำเรียนเพื่อให้ประสบเป็นผลสำเร็จที่ดีได้ เราจะเห็นว่าหลวงปู่ทิมท่านใช้เวลาในการร่ำเรียนวิชาความรู้และอาคมต่างๆ เพื่อให้เข้าใจกันอย่างแท้จริงได้ ท่านใช้เวลาในการร่ำเรียนเพียรศึกษากันเป็นปีๆ ยิ่งถ้ายังไม่สำเร็จเสร็จสิ้นก็คงยังไม่สิ้นวันเลิกรากัน นี่คงเป็นปณิธานแห่งความตั้งใจของท่านอย่างแน่วแน่ โดยหลังจากที่หลวงปู่ทิมท่านบวชพรรษาแรกท่านก็ได้ศึกษานักธรรมและบาลีสันสกฤต กับพระอาจารย์สิงห์แห่งวัดละหารใหญ่ หลังจากนั้นพรรษาต่อมาท่านถึงได้ออกธุดงค์ไป ท่านใช้เวลาธุดงค์เพื่อการบำเพ็ญเพียรและศึกษาวิชาอาคมอยู่หลายปีถึงได้กลับ มายังวัดไร่หรือวัดละหารไร่.....

หลังจากที่หลวงปู่ทิมท่าน ได้ไปร่ำเรียนวิชาอาคมต่างๆและการบำเพ็ญเพียรสมณะกรรมฐานกับครูบาอาจารย์ผู้ เรืองนามกัน เราจะเห็นว่าในยุคสมัยก่อนนั้นการเสกสรรกับวัตถุมงคลต่างๆนั้นเขาสร้างได้ อย่างมีอานุภาพปาฏิหาริย์ได้เพราะเขาสร้างกันได้ถูกต้องครบตามตำราหรือ ตามหลักวิธีที่สืบทอดกันมา ซึ่งมันเป็นเหตุผลที่ดีที่มีผลให้ถูกต้องตามหลักปฏิบัติของพระพุทธศาสนา เพื่อต้องการให้เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวทางด้านจิตใจอย่างมีคุณค่าและคุณประโยชน์

เมื่อหลวงปู่ทิมท่านได้กลับมายังวัดละหารไร่ได้ไม่นานโดยตามประวัติเล่ากันว่าทางวัดละหารไร่ได้ว่างเว้นจากเจ้าอาวาสลงเพราะหลวงพ่อบุญซึ่งเป็นเจ้า อาวาสวัดในขณะนั้นได้ลาสิกขาไป ต่อมาไม่นานชาวบ้านละหารไร่ก็ได้ยินยอมพร้อมใจกันขึ้นเพื่อนิมนต์ให้หลวงปู่ ทิม อีสริโกท่านดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดละหารไร่.....

เมื่อหลวงปู่ทิมท่านได้กลับ มาถึงยังวัดละหารไร่ซึ่งในยุคนั้นจะต้องบุกป่าฝ่าดงเดินลัดเลาะกันมา กว่าที่จะมาถึงต้องใช้เวลารอนแรมกันเป็นวันคืน และบางครั้งจะต้องพบกับสิ่งสสารสัตว์มากมายที่ต้องเผชิญกันได้ และอันตรายย่อมเกิดขึ้นเสมอถ้าไม่ระมัดระวังให้ดี

เราจะเห็นว่าในยุคสมัยก่อนอุปสรรคต่างๆนั้นย่อมมีมากมายถ้าไม่มีความอดทนพอ ความสำเร็จใดๆนั้นย่อมไม่บังเกิดผลขึ้นได้ เมื่อหลวงปู่ทิมท่านได้มาดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดละหารไร่ตามที่ชาวบ้าน ได้ยินยอมพร้อมใจกัน ประกอบกับหลวงปู่ท่านเป็นที่ศรัทธาแก่ชาวบ้านละหารไร่อีกทั้งท่านยังเป็น คนในหมู่บ้านนี้ด้วย โดยหมอแก้ว งามศรี ซึ่งถือมีศักดิ์เป็นหลานของหลวงปู่ได้กล่าวว่าหลังจากที่หลวงปู่ท่านได้กลับ มาจากทหารหรือปลดจากการเป็นพลลูกหมู่ ท่านก็ได้ย้ายที่อยู่จากเดิมบ้านทุ่งหัวตาบุตรมาอยู่ที่หมู่บ้านละหารไร่แต่ อยู่ในละแวกเดียวกัน โดยย้ายตามบิดามารดาและปู่ขึ้นพี่ชายของท่าน โดยหลวงปู่ท่านได้ช่วยครอบครัวท่านมาหาเลี้ยงชีพจนอายุได้ 24ปี ถึงได้ออกบวชตามเจตนาความตั้งใจอย่างแน่วแน่ของท่าน.....

โดยนับหลังจากที่หลวงปู่ทิม ท่านออกบวชเมื่ออายุของท่านได้ 24ปีถ้าจะบวกกับ พ.ศ.เกิดของท่านปีพ.ศ.2422จะตรงกับปี พ.ศ.2446 ในกาลยุคสมัยของรัชกาลที่ 5 เป็นปีที่ท่านออกบวชแน่นอน และโดยตามประวัตินั้นกล่าวว่าท่านมาเป็นเจ้าอาวาสวัดละหารไร่เมื่อปี พ.ศ.2450 ก็แสดงว่าหลวงปู่ทิมท่านบวชได้เพียง 4พรรษา ถึงได้มาดำรงตำแหน่งเพราะก่อนหน้านั้นหลวงปู่ท่านได้ออกธุดงค์ไปศึกษาร่ำเรียนวิชาอาคมและบำเพ็ญเพียรสมณะกรรมฐานกับอาจารย์ผู้เรืองอาคมต่างๆกัน และได้จำพรรษาที่วัดนาคะตุ้มถึง 3พรรษา หลังจากที่หลวงปู่ทิมท่านได้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดละหารไร่ท่านได้ปกครองพระเณร ให้อยู่ตามกรอบระเบียบวินัยของสงฆ์ เมื่อมีพระเณรกระทำสิ่งใดไม่เหมาะสมแก่การเป็นสมณะท่านก็จะกล่าวตักเตือนโดย ในยุคแรกๆนั้นถือว่าหลวงปู่ท่านจะเคร่งครัดมากในกิจระเบียบของสงฆ์นี้...

ผู้เฒ่าผู้แก่รุ่นเก่าๆใน หมู่บ้านละหารไร่ เขาจะเล่ากันว่าหลวงปู่ทิมท่านเป็นคนที่เคร่งครัดในระเบียบวินัยของสงฆ์มาก ทำให้พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดต่างก็เกรงขามมีหลวงปู่ท่านก็ไม่ค่อยมีใครกล้าที่จะฝืนกฎระเบียบของสงฆ์ ลุงพร้อยซึ่งเป็นชาวบ้านละหารไร่(ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่)อายุท่าน 84ปีเคยบวชอยู่ที่วัดละหารไร่เมื่อปีพ.ศ. 2493 ท่านเล่าว่าสมัยนั้นตอนเป็นเด็กเล็กๆ ก่อนที่ท่านจะมาบวชท่านยังเคยช่วยชาวบ้านหาดินเหนียวตามชายคลองบริเวณวังสาม พญาคนละถุง เพราะสมัยนั้นใครประสงค์ต้องการที่จะทำบุญสร้างพระก็ให้เอาดินเหนียวตามแต่ จะหาได้กันมาโดยนำมาปั้นเป็นพระพุทธรูปเพื่อที่จะประดิษฐานอยู่ในโบสถ์เก่า หรือโบสถ์ใหม่ของวัดละหารไร่ เพราะสมัยนั้นถ้าใครได้ร่วมสร้างพระพุทธรูปเพื่อให้พระภิกษุสงฆ์และเหล่า บรรพชนทั้งหลายได้สักการะกราบไหว้ถือว่ามีบุญอย่างสูงเมื่อสิ้นอายุไขไปก็จะไปสู่ภพภูมิที่ดีตามความเชื่อถือกันมา ลุงพร้อยท่านยังเล่าอีกว่าหลวงปู่ทิมท่านจะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการดำเนิน การก่อสร้างวัดถุสถานต่างๆเพราะสมัยนั้นวัดยังขาดความพร้อมอีกมาก อีกทั้งเพราะความเจริญยังไม่มาถึงยอมรับว่าทุกคนดารมาก ถ้าเปรียบกันกับในยุคสมัยนี้....

หากจะกล่าวถึง ตะกรุดต่างๆของหลวงปู่ทิมแล้ว ซึ่งหลวงปู่ทิมท่านได้ทำไว้หลายชนิดซึ่งถ้าเป็นตั้งแต่ยุคต้นๆนั้นส่วนใหญ่ จะเป็นตะกรุดโทน ซึ่งส่วนมากชาวบ้านจะนำวัสดุที่ทำได้อาทิเช่น ฝาค้อน ฝาบาศร สังกะสีหรือไม้ก็้อลูมิเนียมตามที่หาได้ตามหมู่บ้าน มาให้หลวงปู่ทิมท่านปลุกเสกให้และนำมาใช้กันติดตัวซึ่งมีประสพการณ์ต่างๆมาก มาย ซึ่งชาวบ้านต่างก็หวงแหนกันมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นของที่หลวงปู่ทิม ท่านได้ปลุกเสกไว้แล้วไม่ต้องพูดถึง ถ้าไม่ตายซะก่อนคงไม่ได้นำมาใช้เป็นเจ้าของกัน ซึ่งตะกรุดของหลวงปู่ทิม นั้นสมัยก่อนจะหามาตรฐานหรือเอกลักษณ์สำคัญไม่ได้ เลยที่จะบ่งบอกว่าเป็นของที่หลวงปู่ทิมท่านได้ปลุกเสกไว้ การที่จะเข้าหาผมก็ขอแนะนำเข้าหาจากบุคคลที่เชื่อถือได้ ซึ่งตะกรุดต่างๆของหลวงปู่ทิมนี้ที่มีชื่อเสียงมากคงไม่มีเกินตะกรุดเจ็ดดอก เพราะเป็นตะกรุดที่สร้างยากและสร้างน้อยมากซึ่งส่วนใหญ่จะตกไปอยู่ตามลูกศิษย์และชาวบ้านที่ใกล้ชิดหลวงปู่ทิม ซึ่งลูกศิษย์ที่ได้ไปต่างคนต่างก็หวงแหนกันแทบจะไม่ยอมให้ใครเลยแม้กระทั่ง ลูกหลานของตัวเอง ลุงสายซึ่งเป็นไวยาวัจกรวัดละหารไร่ ท่านเล่าว่าตะกรุดเจ็ดดอกของหลวงปู่ทิมนั้นมีพุทธคุณครบทุกด้านหรือแทบจะ ครบจักรวาลเลยก็ได้ ถ้าบุคคลนั้นนำไปใช้ในทางเรื่องที่ดีๆ ซึ่งหลวงปู่ท่านจะเน้นมากเป็นเป็นพิเศษในเรื่องการนำไปใช้ แต่ถ้านำไปใช้ในทางที่ไม่ดีนั้นตะกรุดอาจจะแตกหรือคลายเองได้และมีชาวบ้านบางคนที่เคยบวชอยู่กับหลวงปู่และได้ตะกรุดเจ็ดดอกไปชุดหนึ่ง เคยเล่าว่าตะกรุดสามารถหายเองได้ หลังจากพอตะกรุดได้อันตรธานหายไป จากนั้นเขาก็ได้ไปหาหลวงปู่ทิมที่วัดเพื่อที่จะขอตะกรุดใหม่กลับเห็นตะกรุด ของตัวเองไปอยู่ที่หลวงปู่ทิมได้อย่างไร ซึ่งก็เป็นเรื่องแปลกแต่ก็น่า อัศจรรย์เหมือนกัน ตะกรุดเจ็ดดอกนั้นยอมรับว่าเป็นเครื่องรางที่มีเกจิอาจารย์น้อยมากที่จะ สามารถสร้างขึ้นมาได้ ตะกรุดเจ็ดดอกของหลวงปู่ทิมนั้นจะมีชื่อเสียงโด่งดังมากในยุคนี้ใครมีไว้ก็ ขอเก็บรักษาไว้ให้ดีนะครับ เพราะถือว่าเป็นของวิเศษเลยทีเดียว ส่วนของผมก็ได้นำรูปมาให้ชมเป็นวิทยาทานครับ ซึ่งเจ้าของเดิมนี้เป็นของปู่พิณ สัมฤทธิ์ซึ่งเป็นลูกศิษย์ในยุคเก่าซึ่งกว่าจะได้มาถ้าไม่เสียชีวิตก่อนคงไม่ได้นำมาให้ชม เพราะเจ้าของจะหวงแหนมากซึ่งแต่เดิมนั้น ตะกรุดเจ็ดดอกส่วนใหญ่จะมีเชือก เล็กๆพันเป็นเกลียวร้อยติดมาด้วยแต่ด้วยความเก่าหรือการใช้งานตามกาลเวลา เชือกจะเปื่อยยุ่ยขาดซะมาก ก็ลองเสาะหาดูนะครับ

เมื่อมีโอกาสได้เป็นเจ้าของ

by น้ำต้อย เขมเบ้

หากจะกล่าวถึง ตะกรุดต่างๆของหลวงปู่ทิมแล้ว ซึ่งหลวงปู่ทิมท่านได้ทำไว้หลายชนิดซึ่งถ้าเป็นตั้งแต่ยุคต้นๆนั้นส่วนใหญ่ จะเป็นตะกรุดโทน ซึ่งส่วนมากชาวบ้านจะนำวัสดุที่ทำได้อาทิเช่น ฝาคม้อ ฝาบตร สังกะสีหรือไม้ก้อลูมิเนียมตามที่หาได้ตามหมู่บ้าน มาให้หลวงปู่ทิมท่านปลุกเสกให้และนำมาใช้กันติดตัวซึ่งมีประสพการณ์ต่างๆมาก มาย ซึ่งชาวบ้านต่างก็หวงแหนกันมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นของที่หลวงปู่ทิม ท่านได้ปลุกเสกไว้แล้วไม่ต้องพูดถึง ถ้าไม่ตายชะก่อนคงไม่ได้นำมาใช้เป็นเจ้าของกัน ซึ่งตะกรุดของหลวงปู่ทิม นั้นสมัยก่อนจะหามาตรฐานหรือเอกลักษณ์สำคัญไม่ได้ เลยที่จะบ่งบอกว่า เป็นของที่หลวงปู่ทิมท่านได้ปลุกเสกไว้ การที่จะเข้าหาผมก็ขอแนะนำเข้าหาจากบุคคลที่เชื่อถือได้ ซึ่งตะกรุดต่างๆของหลวงปู่ทิมนี้ที่มีชื่อเสียงมากคงไม่มีเกินตะกรุดเจ็ดดอก เพราะเป็นตะกรุดที่สร้างยากและสร้างน้อยมาก ซึ่งส่วนใหญ่จะตกไปอยู่ตามลูกศิษย์และชาวบ้านที่ใกล้ชิดหลวงปู่ทิม ซึ่งลูกศิษย์ที่ได้ไปต่างคนต่างก็หวงแหนกันแทบจะไม่ยอมให้ใครเลยแม้กระทั่ง ลูกหลานของตัวเอง ลุงสายซึ่งเป็นไวยวัจกรวัดละหารไร่ ท่านเล่าว่าตะกรุดเจ็ดดอกของหลวงปู่ทิม นั้นมีพุทธคุณครบทุกด้านหรือแทบจะครอบจักรวาลเลยก็ว่าได้ ถ้าบุคคลนั้นนำไปใช้ในทางเรื่องที่ดีๆ ซึ่งหลวงปู่ท่านจะเน้นมากเป็นพิเศษในเรื่องการนำไปใช้

แต่ถ้านำไปใช้ในทางที่ไม่ดีนั้นตะกรุดอาจจะแตกหรือคลายเองได้และมีชาวบ้าน บางคนที่เคยบวชอยู่กับหลวงปู่และได้ตะกรุดเจ็ดดอกไปชุดหนึ่ง เคยเล่าว่าตะกรุดสามารถหายเองได้ หลังจากพอตะกรุดได้อันตรธานหายไป จากนั้นเขาก็ได้ไปหาหลวงปู่ทิมที่วัดเพื่อที่จะขอตะกรุดใหม่กลับเห็นตะกรุดของตัวเองไปอยู่ที่หลวงปู่ทิมได้อย่างไร

ซึ่งก็เป็นเรื่องแปลกแต่ก็น่า อัศจรรย์เหมือนกัน ตะกรุดเจ็ดดอกนั้นยอมรับว่าเป็นเครื่องรางที่มีเกจิอาจารย์น้อยมากที่จะ สามารถสร้างขึ้นมาได้ ตะกรุดเจ็ดดอกของหลวงปู่ทิมนั้นจะมีชื่อเสียงโด่งดังมากในยุคนี้ใครมีไว้ก็ ขอเก็บรักษาไว้ให้ดีนะครับเพราะถือว่าเป็นของวิเศษเลยทีเดียว ส่วนของผมก็ได้ นำรูปมาให้ชมเป็นวิทยาทานครับ ซึ่งเจ้าของเดิมนั้นเป็นของปู่พิณ สัมฤทธิ์ซึ่งเป็นลูกศิษย์ในยุคเก่าซึ่งกว่าจะได้มาถ้าไม่เสียชีวิตก่อนคงไม่ได้นำมาให้ชม เพราะเจ้าของจะหวงแหนมากซึ่งแต่เดิมมันตะกรุดเจ็ดดอกส่วนใหญ่จะมีเชือก เล็กๆพันเป็นเกลียวร้อยติดมาด้วยแต่ด้วยความเก่าหรือการใช้งานตามกาลเวลา เชือกจะเปื่อยยุ่ยขาดซะมาก ก็ลองเสาะหาดูนะครับเพื่อมีโอกาสได้เป็นเจ้าของ

By อ.แก้วสว่าง

ผมขอนำปลัดขิกหลวงปู่ทิมจาก ฝีมือชาวบ้านมาเล่าสู่กันฟัง เมื่อครั้งหนึ่งตอนนั้นที่วัดละหารไร่ มีงานประจำปี ชาวบ้านก็ได้ช่วยกันหุงหาอาหารกันเพื่อต้อนรับแขกหรือที่มาร่วมงานกัน การหุงข้าวในยุคนั้นจะหุงโดยใช้กระทะ และเมื่อเสร็จจากงานหลวงปู่ท่านจะมอบวัตถุมงคลของท่านให้กับชาวบ้านที่มา ช่วยเหลืองานกัน ซึ่งก็แล้วแต่หลวงปู่ท่านจะมอบวัตถุมงคลสิ่งใดให้ไปกัน ลุงเรื่องซึ่งเป็นชาวบ้าน ละหารไร่คนหนึ่งท่านเล่าว่าเมื่อมีงานวัดชาวบ้าน ต่างก็จะไปช่วยกันอย่างขมกั้ขม่น เพราะสมัยก่อน ชาวบ้านจะนิยมกันเพราะถือว่าได้ร่วมงานบุญและมีการพบปะกันใน หมู่บ้านโดยใช้วัดเป็นศูนย์รวมสื่อ กลางพูดคุยกันตามประสาชาวบ้าน

หลังจากเสร็จสิ้นจากงานหลวงปู่ทิมท่านจะมอบพระเครื่องหรือวัตถุมงคลต่างๆ ให้กับคนที่มา ช่วยงานกัน ลุงเรื่องท่านเล่าว่าบางคนก็ได้เหรียญบางคนก็ได้เป็นเครื่องรางต่างๆ ส่วนตัวลุงเรื่องนั้น หลวงปู่ท่านได้มอบปลัดขิกให้ไว้ติดตัว ลุงเรื่องเล่าว่าหลังจากได้มาก็เอาไว้ติดตัวเป็นประจำ ส่วนเรื่อง ประสบการณ์นั้นสามารถสยบพิษแมลงมีพิษต่างๆอย่างเช่นแมงป่อง ตะขาบ เมื่อโดนกัดลุงจะเอา ปลัดขิกนี้จิ้มลงไปแล้วอาราธนาบอกกล่าวถึงหลวงปู่ทิมผล ปรากฏว่าหายปวดได้อย่างชะงัก มันก็เป็น เรื่องที่แปลกและชาวบ้านเขาก็มีความเชื่อเป็นเช่นนั้นกัน

มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาไปตัดไม้ในป่าแล้วเผลอไปเหยียบโดนงูกะปะเข้า งูได้กัดเข้าไปที่ข้อเท้า เขา ได้กั้ลันใจทนเดินไปถึงบ้าน แล้วจากนั้นก็ไปหยิบปลัดขิกที่วางอยู่บนหิ้ง จากนั้นเขาก็อาราธนาถึงหลวง ปู่ทิมแล้วจิ้มไปที่บาดแผล จากนั้นสักพักอาการปวดก็เริ่มเบาจนหายปวดและจากนั้นญาติก็พาไปโรง พยาบาล เพื่อฉีดยาฉีดเข็ม เข็ม ช่วงเวลาตอนนั้นเขาเล่าว่าเกือบเอาชีวิตไปทิ้งในป่าซะแล้วยังดีที่อยู่ห่าง จากบ้านไม่ไกลกันเท่าไร และวันนั้นเขาก็เดินถือเอาปลัดขิกไปด้วยเพราะเห็นว่าอยู่แค่นี้ “ลุงเรื่องเขา เล่าว่าเป็นเพราะอำนาจปลัดขิกของท่านพ่อทิมเป็นแน่แท้ถึง ได้รอดมาได้จนถึงทุกวันนี้” นี่เป็น ประสบการณ์จากชาวบ้านที่เกิดจากเรื่องจริงที่ประสบกันมาแล้วนำมาเล่า สู่กันฟังครับ!

ผมได้มีโอกาสได้พบกับลูก หลานของหมอลาบ จ้อยเจริญ (ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว)ซึ่งถือเป็นลูกศิษย์ลูกหาของหลวงปู่ทิมอีกท่านหนึ่ง ที่ได้มีส่วนช่วยรับใช้หลวงปู่ในช่วงยุคประมาณปี พ.ศ.2515-18 โดยท่านมีบ้านอยู่ในแถบหมู่บ้านคลองกระดานซึ่งก็อยู่ไม่ไกลกันกับวัดละหารไร่ ท่านจะไปมาหาสู่กับหลวงปู่เป็นประจำโดยเฉพาะเมื่อมีงานกิจครั้งใดๆหลวงปู่ก็ เรียกใช้อยู่เสมอ

มีอยู่ครั้งหนึ่งหมอลาบท่านเคยพูดกล่าวปรารภกับหลวงปู่ทิมว่า ตนอยากได้มอเตอร์ไซด์สักคันเพราะตนมีแต่จักรยานคันเก่าๆที่ขี้น้ำมันลุยโคลน มาหาหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็ไม่ได้กล่าวอะไรมาก ท่านเพียงบอกว่า “เดี๋ยวนี้จะซื้อให้ ” และหลังจากนั้นไม่นานเท่าไรท่านก็ได้ซื้อมอเตอร์ไซด์โดยนึกถึงหลวงปู่ ผลปรากฏว่าวงวนั้นถูกรางวัลที่สองก็ได้เงินมามากพอที่จะซื้อมอเตอร์ไซด์และ แบ่งให้ลูกหลานกัน

สำหรับเรื่องราวการสร้างวัดถุยมงคลของหลวงปู่ทิมที่หมอลาบมีส่วนช่วยในการ สร้างนั้นโดยเฉพาะการสร้างรูปเหมือนปูนปั้นซึ่งถือเป็นการทำครั้งแรกที่ใช้ แม่พิมพ์ปูนมาถอดแบบ โดยได้มาเทหล่อกันที่บ้านของท่าน เอาไว้เรื่องราวและประสบการณ์ต่างๆนั้นค่อยเล่ากันในคราวต่อไป และผมของนำวัตถุมงคลส่วนตัวของหมอลาบที่หลวงปู่ทิมท่านให้ไว้คือ แหวนพิรอด โดยวัสดุนี้กล่าวกันว่าทำมาจากผ้ามัดตราสังข์ ซึ่งหมอลาบท่านใช้ติดตัวเป็นประจำ ปัจจุบันนั้นตกทอดมายังลูกหลานของท่าน ผมขอนำภาพมาให้ชมกันครับ...

